

Jarno Piironen

Yrittäjän verotuksen ABC

Metropolia Ammattikorkeakoulu

Tradenomi

Liiketalous

Opinnäytetyö

20.10.2014

Tekijä(t) Otsikko	Jarno Piironen Yrittäjän verotuksen ABC
Sivumäärä Aika	34 sivua + 4 liitettä 20.10.2014
Tutkinto	Tradenomi
Koulutusohjelma	Liiketalous
Suuntautumisvaihtoehto	Talous ja rahoitus
Ohjaaja(t)	Lehtori Merja Lindholm
<p>Tämän opinnäytetyönä tehty selvitys käsittelee suomalaista verolainsäädäntöä yritystoimintaa silmällä pitäen. Tehtävän keskeinen ajatus oli yritysverotuksen selkeyttäminen asiasta täysin tietämättömälle pienyrittäjälle.</p> <p>Verotus on jatkuvassa muutoksessa. Lainsäädännön muuttuessa ja tarkentuessa koko ajan, kestävä ohjetta yritysverotuksen kaltaisesta aiheesta on vaikea kirjoittaa. Tähän tehtävään on kuitenkin pyritty kokoamaan pysyvää tietoa ja sikäli jos tieto on vanhene- massa, on siitä mainittu. Näin on pyritty varmistamaan tehtävän kestävyys ohjeena tulevaisuudessakin.</p> <p>Aloittava yrittäjä kohtaa verotuksen monessa muodossa jo yrityksen ensiaskeleista asti. Useimmat yritykset ilmoittautuvat ennakkoperintärekisteriin jo perustamisvaiheessa. Joka kuukausi yrittäjän tulee ilmoittaa ja tilittää verohallinnolle kerätyt arvonlisäverot ja ennakko- verot. Tilikauden lopun lähestyessä yrittäjän tulee varmistaa että ennakko-veroja on maksettu tarpeeksi. Lisäksi mahdollisten voittojen tulouttamisen voi tehdä monella tavalla.</p> <p>Elinkeinotoiminnassa monilla asioilla on vähintään välillisiä veroseuraamuksia ja veroja laskiessa muuttujia voi olla lukuisia. Sen tekee verotuksesta hyvin yksilöllistä ja tapauskohtaista. Sen vuoksi tässä tehtävässä yhteys lainkohtien ja niiden vaikutuksilla välillä on pyritty pitämään mahdollisimman kirkkaana, eli lain tulkittamiseksi on pyritty tekemään mahdollisimman yleisluontoisia oletuksia ja esitetty vaikutukset niiden kautta. Näin on välttytty monimutkaiselta spekuloinnilta, joka verolainsäädännön tulkittamiseen voi liittyä. Esi- merkkilaskelmat on pyritty pitämään yksinkertaisina, mutta informatiivisina.</p> <p>Kehyksenä tuolle toimivat pääasiassa elinkeinoverolaki ja tuloverolaki. Apua tulkintoihin on haettu aihealuetta koskevasta oppikirjallisuudesta sekä lainsäädännön perusteita esittelevistä hallituksen esityksistä Suomen eduskunnalle.</p>	
Avainsanat	verotus, osakeyhtiö, elinkeinonharjoittaja, yrittäjä

Author(s) Title	Jarno Piironen The ABC of Small Business Taxation
Number of Pages Date	34 pages + 4 appendices 20 October 2014
Degree	Bachelor of Business Administration
Degree Programme	Economics and Business Administration
Specialisation option	Accounting and Finance
Instructor(s)	Merja Lindholm, Senior Lecturer
<p>The objective of the present thesis was to explore the Finnish corporate taxation and create a concise document about its main requirements for a starting small entrepreneur. Given the magnitude of the subject, the focus was kept on the very basic information needed to successfully do business. As the popularity of entrepreneurship in Finland increases, the need for correct and understandable information increases as well and the goal was to respond to that demand.</p> <p>The theoretical framework of this study concentrated on the Finnish tax legislation with a particular focus on Corporate Taxation Act and Personal Income Tax Act. Within the framework, a wide array of sources from professional literature to quantitative studies by Statistics Finland was used. Acknowledging the highly political nature of the subject, an extra effort was put on finding as impartial sources as possible.</p> <p>For an entrepreneur it is possible to choose the form of business from many in Finland. Different forms have slight differences in taxation and different rights and liabilities for the owners. Practically all businesses are obligated to report and pay certain taxes, such as value added tax, but the corporate tax does not apply to all businesses. One of the main observations of this thesis was that the Finnish corporate taxation system is designed to reward the entrepreneur for a strong balance sheet and, with some forms of business, hiring employees. Nevertheless, every taxation case is unique and to have the optimal result many small factors have to be taken into account.</p>	
Keywords	limited company, taxation, entrepreneur

Sisällys

1	Johdanto	1
1.1	Sananen verotuksesta	1
1.2	Työn tarkoitus	2
1.3	Lähteistä	3
2	Keskeisiä käsitteitä	3
3	Verotuksesta yleisesti	4
4	Miten verot maksetaan	6
4.1	Veroilmoitus	7
4.2	Arvonlisäverotus	8
4.3	Sanktiot	9
5	Yritysmuodot	10
5.1	Yleistä	10
5.2	Osakeyhtiö	11
5.3	Yksityinen elinkeinonharjoittaja	11
6	Veronalaiset tulot ja vähennyskelpoiset menot	12
6.1	Vähennyskelpoiset menot	13
7	Yrittäjän verotus	14
7.1	Verotus Suomessa	14
7.2	Ansiotulo	15
7.3	Pääomatulo	15
8	Esimerkki veron laskemisesta	17
9	Tulolajien suhde	21
9.1	Yleistä	21
9.2	Suuntaa antavia laskelmia ja huomioita	23
10	Muutokset ja tulevaisuus	27
11	Yhteenveto	29

Liitteet

Liite 1. Elinkeinotoiminnan veroilmoitus, lomake 5

Liite 2. Elinkeinotoiminnan veroilmoitus, lomake 6B

Liite 3. Tilinpäätöstiedot, lomake 63

Liite 4. Kausiveroilmoitus

1 Johdanto

1.1 Sananen verotuksesta

Vanhan kliseen mukaan elämässä pakollista on ainoastaan kuolema ja verot. Ensimmäistä ihminen voi tosin vältellä vanhuusvuosiin asti, kun jälkimmäiseen törmää päivittäin. Itse asiassa ihminen maksaa veroja kaikesta mitä käyttää, vähintään välillisesti. Onhan niin sähkö ja ruoka, kuin internetyhteys ja bussikortit arvonlisäveronalaisia tuotteita ja palveluita. Tämän kaltaisissa asioissa verot ovat niin kiinteästi mukana, ettei niitä aina edes huomaa.

Sitten on asioita, joista varmasti huomaa maksavansa veroja. Huomaamme miinusmerkkisen rivin palkkakuitissa ja polttoaineen korkean hinnan ja tiedämme mistä on kyse. Toisissa asioissa verot herättävät suurempia tunteita ja niihin liittyvä julkinen keskustelu on usein kärkeästä.

Tällainen asia on yrittäminen ja siihen liittyvä yritysverotus. Yrittämisen kannustaminen, yrittäjän tulojen muodostuminen ja yritystoimintaan liittyvät verot ovat kestoaihe julkisessa keskustelussa, jossa asiakokonaisuudet, käsitteet ja ennakkoluulot menevät usein sekaisin. Tämä on mielenkiintoista, sillä aiheen nykytilaan löytyy paljon selvennystä molemmilla kotimaisilla kielillä, sekä painettuna että sähköisessä muodossa. Toisaalta se on myös ymmärrettävää, sillä aiheesta kirjoitetaan usein monimutkaisesti ja pitkin virkkein.

Syksyllä 2014 eletään Suomessa lamanharmaata aikaa. Vuoden mittaan on uutisoitu useista yhteistoimintaneuvotteluista, lomautuksista ja irtisanomisista. Edelliseen vuoteen verrattuna maan bruttokansantuote on laskenut (Tilastokeskus 2014) ja lokakuussa luottoluokitusyhtiö Standard & Poor's laski Suomen luottoluokitusta ylimmästä luokasta toiseksi ylimpään.

Yrittäjyydellä on nyky-Suomessa melko hyvä kaiku ja sitä arvostetaan. Talouden laskusuhdanteen keskellä ajatus yrityksen perustamisesta ja yritysrisikin kantamisesta ei kuitenkaan välttämättä houkuttele. Kuitenkin irtisanomisten yhteydessä monet joutuvat

sitä vakavasti harkitsemaan ja yhä useammalle se on kuitenkin lähes pakollista. Monilla aloilla on tavallista, että työsuhteen sijaan työntekijä toimii oman yrityksensä kautta alihankkijana, joka joutuu huomioimaan työn lisäksi yritystoimintaan liittyvät velvollisuudet. Nämä ovat asioita, joita paitsi jo työelämässä olevat, myös valmistuvat opiskelijat joutuvat miettimään.

Oli syy yrittäjäksi ryhtymiseen mikä vain, on tärkeää että oikeaa ja helposti lähestyttävää tietoa on saatavilla. Se on kanta-ajatus, joka innosti minut tekemään opinnäytteeni verotuksesta.

1.2 Työn tarkoitus

Tämä opinnäytetyö käsittelee Suomen yritysverotusta pienyrittäjän näkökulmasta. Suurin osa suomalaisista yrityksistä ei työllistä muita kuin yrittäjän itsensä (Suomen yrittäjän 2011) ja esimerkiksi monet valmistuvat opiskelijat perustavat tällaisen yrityksen ammatinharjoittamisen kehikseksi. Sen vuoksi näkökulma on luonteva. Opinnäytetyön tarkoituksena on luoda lukijalle käsitys keskeisistä veroista ja niihin liittyvistä käytännöistä, joista yrittäjän tulee huolehtia.

Yritysverotus on aiheena todella laaja ja liittyy monin tavoin esimerkiksi kirjanpitoon. Paikoin yhteys tulee huomioida, mutta pyrin keskittymään tässä työssä vain verotusnäkökulmaan. Lisäksi aiheeseen liittyy paljon toimialakohtaisia näkökohtia ja poikkeuksia jotka jätän huomioimatta. Niin paljon kuin asiasta voi sanoa, on myös paljon asioita ja näkökulmia jotka jäävät väistämättä pois. Sen vuoksi kiteytin tavoitteeni kysymykseen: jos perustaisin yrityksen huomenna, mitkä veroasiat minun pitäisi vähintään ottaa huomioon? Toinen tavoite tälle työlle on tutustuttaa lukija verotukseen ja siihen liittyvään logiikkaan, jotta lisätiedon etsiminen olisi helpompaa.

Verotus on aiheena paitsi laaja, myös alati muuttuva. Uutta verolainsäädäntöä tehdään joka vuosi, joka tarkoittaa verokantojen muutoksia, uusia verotaulukoita ja uusia laskelmia jotka syrjäyttävät aiemmat. Edellisvuoden luvut ovat harvoin enää kurantteja. Sen vuoksi tämän kaltainen työ on helposti melko lyhytaikainen. Kuitenkin verotukseen liittyy paljon periaatteita, joihin muutoksia tulee melko harvoin, joten vanhemmastakin tutkimuksesta voi olla hyötyä.

Työn kolmas tavoite on opettaa lukijan lisäksi myös tekijälle yritysverotusta ja aiheeseen liittyvien lähteiden käyttöä. Taloushallintoon erikoistuneen tradenomin tulee osata ottaa kantaa verotukseen liittyviin kysymyksiin ja ymmärtää ainakin tulo- ja elinkeinoverotuksen perusteet.

1.3 Lähteistä

Veroista kirjoitettaessa ensisijainen lähde on voimassaoleva lainsäädäntö. Keskeisiä lakeja ovat esimerkiksi tuloverolaki ja elinkeinoverolaki. Toiseksi lainsäädäntöön liittyvät hallituksen esitykset ovat hyviä lähteitä lainsäädännön tulkitsemiseen, sillä niissä kerrotaan mihin kullakin lakimuutoksella on pyritty ja millainen vaikutus niillä ennustetaan olevan.

Aiheesta löytyy paljon kirjallisuutta. Puolueet, ajatushautomot ja etujärjestöt julkaisevat omia laskelmiaan ja kannanottojaan. Tässä opinnäytteessä käytän lainsäädännön tulkitsemiseen ensisijaisesti alan oppikirjoja ja muuta mahdollisimman puolueetonta materiaalia.

2 Keskeisiä käsitteitä

Nykyinen tuloverolaki (TVL) tuli voimaan vuoden 1993 alussa. Siinä määritellään millä perusteella erilaisista tuloista maksetaan veroa ja mitä henkilö voi verotuksessaan vähentää. Elinkeinoverolaki (EVL), eli laki elinkeinotulon verottamisesta, määrittelee miten elinkeinotoiminnan tulos lasketaan ja miten siitä maksetaan veroa.

Pääomatuloksi katsotaan omaisuuden tuotto, omaisuuden luovutuksesta saatu voitto ja muu varallisuuden kerryttämä tulo (TVL 32 §). Tällaista tuloa ovat esimerkiksi osingot ja osakkeiden myyntivoitto. Kaikki tulo, mikä ei ole pääomatuloa, katsotaan ansiotuloksi, kuten esimerkiksi työstä saatu palkka. Pääomatuloja ja ansiotuloja verotetaan eri perustein.

Verovelvollisen tulot jaetaan verotuksessa tulolähteen mukaan. Tulolähteellä tarkoitetaan tapoja, joilla henkilö tai yritys voi tulonsa saada. Eri tulolähteitä ovat ansiotulolähde, elinkeinotulolähde ja maataloustulolähde. Niitä verotetaan eri lakien mukaan ja eri

verovähennykset tehdään tulolajeittain (Kukkonen & Walden, 17). Esimerkiksi ansiotulonlähteestä saatuja tuloja verotetaan tuloverolain mukaan ja elinkeinotulolähteestä saatuja tuloja elinkeinoverolain mukaan. Tässä opinnäytetyössä maataloustulolähdettä ei käsitellä.

Osakeyhtiö on yhteisömuotoinen yritys. Osakeyhtiö on itsenäinen verosubjekti eli se on verotettavana omistajistaan erillinen. Osakeyhtiö siis maksaa omat veronsa omistajien tuloista ja veroista riippumatta. Osinko on osakeyhtiön voitonjaon väline, jonka jakamisesta päättää yhtiökokous. Yleensä osingon määrä ilmoitetaan valuuttana osaketta kohti.

Toiminimi on yhtiön liiketoiminnassaan käyttämä nimi. Puhekielessä se on kuitenkin vakiintunut synonyymiksi yksityiselle elinkeinonharjoittajalle. Toiminimen muotovaatimuksista säädetään toiminimilaissa.

Verokiila kuvaa työvoimakustannusten ja työntekijälle jäävän nettopalkan erotusta. Verokiilaan lasketaan verojen lisäksi myös työntajan maksamat työntekijäkohtaiset maksut, kuten sosiaaliturvamaksu. (Niskakangas 2011)

Lakia säädettyä Suomen hallitus antaa Suomen eduskunnalle esityksen laiksi. Näistä esityksistä ilmenee lain tarkoitus ja haluttu vaikutus ja ne antavat suuntaa lain tulkitsemiseen.

Arvonlisävero on myydystä tuotteesta tai palvelusta maksettava vero. Sen tilittää myyjä yritys, mutta sen todellisuudessa maksaa asiakas. Yleinen arvonlisäverokanta on tällä hetkellä 24 %. Lisäksi käytössä on kaksi pienempää kantaa, 14 % ja 10 %, erikseen määritellyille tuotteille ja palveluille. Yritys tilittää arvonlisäveron valtiolle kerran kuukaudessa.

3 Verotuksesta yleisesti

Verotuksen avulla kerätään varoja yhteiskunnan ylläpitämiseksi. Yhteiskunnan eri toimintoja kutsutaan julkiseksi sektoriksi ja sen käyttöön kerätään veroja. Länsimaisiin arvoihin voidaan katsoa kuuluvan vahva omistusoikeus ja omaisuuden suoja. Tätä arvoa vasten on helppo ymmärtää, että verotus herättää vahvoja mielipiteitä. Vero on

luonteeltaan vastikkeeton suoritus yhteiskunnan kassaan ja lähtökohtaisesti sitä ei ole korvamerkitty, eli sen tarkkaa käyttötarkoitusta ei ole määritelty etukäteen. (Niskakangas 2011, 15)

Verotuksen taso vaikuttaa ihmisten toimeentuloon ja yritysten toimintaedellytyksiin ja sen vuoksi veropolitiikka on keskeinen politiikan ala. Verovarojen keräämisestä ja käytöstä päätetään sekä kunnallisella että valtiollisella tasolla. Suomessa kunnat keräävät kunnallisveroa ja valtiollisella tasolla päätetään mm. tuloveroista, yhteisö- ja yritysverotuksesta sekä arvonlisäverosta.

Verotuksella voidaan katsoa olevan erilaisia tavoitteita, joiden painoarvoista päätetään poliittisesti. Näitä tavoitteita ovat mm. fiskaaliset, kasvupoliittiset sekä sosiaalipoliittiset tavoitteet (Niskakangas 2011, 24–36). Fiskaaliset tavoitteet ovat kansainvälisesti ajatukseltaan melko samat: julkiset menot täytyy rahoittaa riittävällä verokertymällä. Erot muodostuvat kuitenkin siinä, miten suuri rooli julkisella sektorilla on yhteiskunnan toiminnassa.

Veroilla on myös ohjausvaikutus veronmaksajien toimintaan. Tämän vuoksi verotuksen tasolla voidaan kannustaa yhteiskunnan kannalta hyödylliseen käytökseen tai ehkäistä haitallista käytöstä. Esimerkiksi matalalla yhteisöverolla ja korkealla osinkoverotuksella voidaan kannustaa yrityksiä käyttämään yritystuottoja investointeihin sen sijaan että ne maksettaisiin osinkoina omistajille.

Verotuksen sosiaalipoliittisilla tavoitteilla viitataan pyrkimykseen turvata toimeentulo ja elinolosuhteet myös vähävaraisille. Usein tämä tarkoittaa erityisiä verovähennyksiä tai tukia, jotka voi hyödyntää tiettyjen ehtojen täytyessä. Suomessa valtion tuloverotuksessa käytetään progressiivista verotaulukkoa, jonka mukaan pienituloiset maksavat huomattavasti pienemmän osan tuloistaan veroa kuin suurituloiset. Progressiivinen verotus voidaan lukea myös tulonsiirtopoliittiseksi tavoitteeksi sikäli, jos katsotaan sen olevan tarpeen nimenomaan tuloeroja tasaavana veroratkaisuna. (Niskakangas 2011, 36)

Verotusta käytetään välikappaleena myös muiden poliittisten tavoitteiden saavuttamiseen. Esimerkiksi autoverotus on nykyisellään suunniteltu suosimaan vähäpäästöisiä autoja. Toisena esimerkkinä on tupakkaveron korottaminen, jolla pyritään vähentä-

mään tupakointia Suomessa. Tämä johtaa luonnollisesti myös tupakkaverotulojen vähenemiseen. Siksi tupakkaverot on hyvä esimerkki verosta, jonka ensisijainen tavoite ei ole fiskaalinen vaan ohjaava tai terveydellinen. (Määttä 2007, 115)

Koska verotus suosii määrättyä käyttäytymistä, pyrkivät veronmaksajat usein myös näyttäytymään sen mukaisesti. On luonnollista pyrkiä hyödyntämään kaikki mahdollisuudet verotaakan vähentämiseen. Tätä kutsutaan verosuunnitteluksi. Verosuunnittelulla tarkoitetaan lain sallimissa rajoissa tapahtuvaa verotaakan optimointia, mikä on tärkeää erottaa rikoslaissa erikseen määritellystä veropetoksesta. Veropetoksesta voidaan tuomita rangaistukseen, mikäli syytetyn katsotaan mikäli salaa verotukseen liittyvää tietoa tai tahallaan antaa verottajalle väärää tietoa (Rikoslaki 1. luku 1 §).

Lain rajojen määrittäminen on usein vaikeaa erityisesti kansainvälisessä liiketoiminnassa, jossa joudutaan ottamaan huomioon useiden maiden verosäännökset ja maiden keskinäiset verosopimukset. Verosopimuksilla valtiot jakavat oikeutensa verottaa yksilöä tai yhteisöä, jolloin kansainvälisesti toimiva oikeushenkilö välttyy maksamasta veroja useaan paikkaan samasta tulosta (Valtiovarainministeriö 2014).

4 Miten verot maksetaan

Yritysten tuloverot lasketaan vuoden aikajänteellä. Puhutaan verovuodesta, joka on useimmiten kalenterivuosi. Mikäli yrityksen tilikausi ei noudata kalenterivuotta, määräytyy verovuosi kuitenkin tilikauden alkamisen ja päättymisen mukaan. Siltä ajalta verojen määrä täsmäytetään, eli tarvittava määrä tuloveroa lasketaan vuoden yhteistuloista (Verohallinto 2014). Veroja kuitenkin maksetaan useammin, pitkälti käytännön syistä. Valtion ja kuntien toiminta vaatii jatkuvaa kassavirtaa, joten veroja maksetaan pääasiassa sitä mukaa kuin tuloja kertyy. Järjestely on hyvä myös maksajan kannalta makсутakaan jakautuessa tasaisesti pitkin verovuotta.

Taulukko 1. Valikoituja verotukseen liittyviä takarajoja

Tapahtuma	Takaraja
Vuosi-ilmoitusten viimeinen jättöpäivä	31.1.
Viimeistä edeltävän kuukauden arvonlisäverojen eräpäivä	Joka kuukauden 12. päivä
Ennakkoverojen eräpäivä	Joka kuukauden 23. päivä
Vuosi-ilmoitus korkotulon lähdeveronalaisista koroista	15.2.
Liikkeen- ja ammatinharjoittajien elinkeinotoiminnan veroilmoituksen	2.4.
Yhteisön veroilmoituksen viimeinen jättöpäivä, jos tilikausi on päättynyt 31.12.2013	30.4.
Viimeiset verotuspäätökset vuodelta 2013 ovat toimitettu asiakkaille	30.10.
Jäännösveron ensimmäisen erän maksupäivä (muut kuin yhteisöt)	1.12.

4.1 Veroilmoitus

Verovuoden päättyessä Verohallinnolle toimitetaan veroilmoitus. Ilmoituksen voi tehdä paperisena tai sähköisenä ja vuoden verojen summa perustuu siinä annettuihin tietoihin. Verohallinto lähettää esitäytetyn veroilmoituksen kaikille yksityishenkilöille, josta käy ilmi työnantajan ilmoittamat maksetut palkat ja tehdyt ennakonpidätykset. Ilmoituksen mukana on myös verolaskelma, josta käy ilmi mahdolliset veronpalautukset tai jälkiveron tarve. Verovelvollisen tulee tarkistaa tiedot, lähettää mahdolliset vähennykset lomakkeelle ja lähettää lomake Verohallintoon.

Henkilökohtaisen veroilmoituksen lisäksi yrittäjän tulee lähettää Verohallinnolle elinkeinotoiminnan veroilmoitus erillisellä lomakkeella. Yksityinen elinkeinonharjoittaja täyttää veroilmoituksen 5 (liite 1) ja osakeyhtiö veroilmoituksen 6B (liite 2). Lisäksi yrittäjä voi mahdollisesti joutua täyttämään jotain ilmoituksen liitelomakkeista. Esimerkiksi liitelomakkeella 63 ilmoitetaan yhteisön tilinpäätöstiedot verohallinnolle ja kaupparekisteriin, mikä on pakollista osakeyhtiölle.

Veroilmoituksesta tulee käydä ilmi elinkeinotoiminnan veronalaiset tulot tulolajeittain, tulolähteittäin ja varallisuusryhmittäin. Veroilmoitukseen kirjataan kaikki hyväksi luettavat verovähennykset. Ilmoitukset täytetään sentin tarkkuudella. (Koponen 2010, 237)

Veroilmoituksen palauttamisen takaraja vaihtelee yritysmuodoittain. Yksityisen elinkeinonharjoittajan palautuspäivä on keväällä. Vuonna 2014 palautuspäiviä oli kolme (2.4., 7.5. ja 15.5.). Veroilmoituksessa lukee mitä palautuspäivää tulee noudattaa. (Verohallinto 2014)

Mikäli yritys maksaa palkkoja, tulee maksetut palkat ja tehdyt ennakonpidätykset ilmoittaa Verohallinnolle kuukausittain kausiveroilmoituksella. Kausiveroilmoituksen eräpäivä on joka kuukauden 12. päivä ja ilmoituskausi on aina viimeistä edellinen kuukausi, esimerkiksi maaliskuussa tehdään tammikuun ilmoitus. Vuoden päätteeksi työnantajan tulee jättää vuosi-ilmoitus, jossa ilmoitetaan verottajalle vuoden aikana maksettujen palkkojen, luontoisetujen ja kustannuskorvausten summat. Yli 40 henkilöä säännöllisesti työllistävän on annettava ilmoitus sähköisesti. Vuosi-ilmoituksen takaraja on palkanmaksuvuotta seuraavan tammikuun lopussa. (Koponen 2014, 167–168)

4.2 Arvonlisäverotus

Yritys veloittaa arvonlisäveron myynnin yhteydessä ja tilittää sen verottajalle kerran kuukaudessa. Tilitys tapahtuu oma-aloitteisesti, eli verottaja ei lähetä siihen liittyen tili-siirtolomakkeita. Arvonlisäverovelvollisia Suomessa ovat yli 8500 euron myynnin tilikauden aikana saavuttavat yritykset. Mikäli tilikauden liikevaihto jää alle 8500 euron, katsotaan yrityksen harjoittavan vähäistä liiketoimintaa, jolloin arvonlisäveroa ei tarvitse maksaa (Arvonlisäverolaki 3 §). Yleinen arvonlisäverokanta on 24 prosenttia. Lisäksi käytössä on kaksi alempaa verokantaa, 14 prosenttia ja 10 prosenttia, eräitä tuotteita ja palveluita varten.

Yritys tilittää arvonlisäveron valtiolle, mutta sen kohtaanto on yrityksen asiakkailta. Tilitäessään arvonlisäveron valtiolle, yritys saa vähentää summasta arvonlisäveronalaiseen liiketoimintaan tekemistään ostoista maksetun arvonlisäveron (Koponen 2010, 101). Siten yrityksen rooli on arvonlisäverotuksessa toimia vain veron kerääjänä ja tilitäjänä.

Arvonlisäverotuksessa noudatetaan toimitusperiaatetta, eli verovelvollisuus syntyy silloin kun tavara tai palvelu on toimitettu. Velvollisuus maksaa vero syntyy siis vaikka asiakas ei olisi vielä maksanut tuotetta tai palvelua. (Koponen 2010, 98)

Arvonlisäverot ilmoitetaan Verohallinnolle yleensä kuukausittain kausiveroilmoituksella, samalla tavalla kuin tehdyt ennakonpidätykset (liite 4). Kausiveroilmoitukseen eritellään eri verokantojen alaiset verot sentin tarkkuudella. Kausiveroilmoituksen viimeinen jättöpäivä on pääsääntöisesti kohdekuukautta seuraavan kuukauden 12. päivä. Samana päivänä verot tulee myös maksaa.

4.3 Sanktiot

Veronmaksajan velvollisuuksien laiminlyöminen tai verojen vältteleminen voi johtaa eritasoisiin seuraamuksiin. Verottajalla on keinoja rankaista tahallista väärin toimimisesta, joskin verotusta voidaan oikaista verovelvollisen vahingoksi, vaikkei mitään rikollista olisi tapahtunut. Verotuksen odottamattomat oikaisut voivat vaikuttaa liiketoimintaan suuresti.

Mikäli verovelvollinen jättää veroilmoituksen toimittamatta, verotus toimitetaan arvioverotuksena. Arvioverotukseen voidaan päätyä myös veroilmoituksen ollessa niin epäluotettava, ettei verotusta voida toimittaa sen perusteella. Silloin veroviranomainen voi käyttää verotettavan tulon määrittelemiseksi esimerkiksi yrityksen toimialan keskiarvoa, yrittäjän kokemusta sekä muita käytettävissä olevia tietoja. Vertailutiedot tulee esittää verovelvolliselle. (VML 27 §)

Jos osakeyhtiöstä siirretään varallisuutta osakkaalle alhaisen hinnoittelun takia edullisesti, voidaan osakkaan katsoa saaneen peiteltyä osinkoa. Se edellyttää osakkuutta osakeyhtiössä ja tavallisesti näyttöä osingonjaosta aiheutuvan veron välttelmisestä. Todettu peitelty osinko verotetaan osakkaan henkilökohtaisessa verotuksessa 70 prosenttisesti ansiotulona. (VML 29 §)

Mikäli veroilmoituksessa on virhe tai vähäinen puutteellisuus, eikä verovelvollinen kehotuksista huolimatta korjaa asiaa, voi veroviranomainen määrätä enintään 150 euron veronkorotuksen. Mikäli ilmoitus on annettu ”olennaisesti vaillinaisena tai virheellisenä”,

voi siitä seurata enintään 800 euron veronkorotus. (VML 32 §) Veronkorotuksen tarkka määrä katsotaan tapauskohtaisesti.

Mikäli verovelvollinen on tietoisesti antanut väärän veroilmoituksen, voidaan veronkorotukseksi määrätä 30 prosenttia lisätystä tulosta. Tietoisesti tulon ilmoittamisesta vääränä tulolajina voi seurata sama. (VML 32 §).

Verojen vältteleminen vai maksamatta jättäminen voi johtaa myös rikostuomioon. Rikoslain 29 luvussa nimetään rikoksia julkista taloutta vastaan. Verorikkomukseen syyllistyy, jos taloudellista hyötyä saadakseen jättää tilittämättä esimerkiksi ennakonpidätyksen. Mikäli tekoa ei katsota veropetokseksi, voidaan siitä tuomita sakkorangaistukseen tai jopa kuuden kuukauden vankeusrangaistukseen. (Rikoslaki 29 luku 4 §)

Verorikkomusta raskaampi rikos on veropetos, joka voi olla törkeä tai lievä. Veropetokseen syyllistyy, jos antaa verottajalle väärää tietoa tai salaa veron määrään vaikuttavaa tietoa ja siten aiheuttaa ja yrittää vaikuttaa vähentävästi veron määrään. Törkeän rikoksesta tekee erityinen suunnitelmallisuus tai merkittävän taloudellisen hyödyn tavoitteleminen. Veropetoksesta voidaan tuomita sakkorangaistukseen tai vankeuteen enintään kahdeksi vuodeksi. (Rikoslaki 29 luku 2–4 §)

5 Yritysmuodot

5.1 Yleistä

Liiketoiminnan voi järjestää Suomessa moniin erilaisiin yritysmuotoihin, joita koskee eri lainsäädäntö. Yritysmuotokohtaisten vaatimusten täytyessä yrittäjä on vapaa järjestämään toimintansa miten tahtoo. Yleisimpiä yritysmuotoja Suomessa ovat osakeyhtiö ja yksityinen elinkeinonharjoittaminen. Ne ovat luonteeltaan myös hyvin erilaisia, jonka vuoksi niiden ominaisuuksia on hyvä tarkastella lähemmin.

Tämä opinnäyte käsittelee yritysmuodoista yksityistä elinkeinonharjoittajaa sekä osakeyhtiötä. Nämä kaksi ovat verotuksellisesti hyvin erilaisia vaihtoehtoja ja toisaalta myös yleisimmät yritysmuodot Suomessa. Muita yritysmuotoja ovat henkilöyhtiöt, eli avoin yhtiö ja kommandiittiyhtiö sekä osuuskunta. Henkilöyhtiöiden verotus on periaatteiltaan melko samankaltaisia kuin yksityisen elinkeinonharjoittajan verotus ja osuuskunnan verotus on lähellä osakeyhtiötä.

5.2 Osakeyhtiö

Osakeyhtiö on yhteisömuotoinen yritys ja itsenäinen oikeushenkilö. Verotuksen näkökulmasta se tarkoittaa, että yhtiön toiminnalla ei ole veroseuraamuksia sen osakkaille. Se tarkoittaa myös, että yhtiön omistajat eivät ole vastuussa henkilökohtaisella omaisuudellaan yhtiön sitoumuksista. Osakeyhtiö perustetaan tulevien osakkeenomistajien solmimalla perustamissopimuksella, jossa mm. nimetään kaikki osakkeenomistajat ja yksittäisen osakkeen hinta. Sopimuksen solmimisen jälkeen osakkaat lunastavat osakkeensa ja yhtiö rekisteröidään kaupparekisteriin. Yhtiön varsinaiseksi syntyhetkeksi katsotaan se, kun yhtiö rekisteröidään (OYL 9 §). Osakeyhtiön vähimmäispääoma on 2500 euroa.

Osakeyhtiössä ylintä päätösvaltaa käyttää yhtiökokous. Lain mukaan yhtiökokous on pidettävä kuuden kuukauden kuluessa tilinpäätöksestä, eli käytännössä joka vuosi. Yhtiökokouksessa tilinpäätös vahvistetaan ja tilikauden voiton käyttämisestä päätetään. Lisäksi yhtiökokous myöntää vastuuvapauden yhtiön hallitukselle ja toimitusjohtajalle, mikäli epäselvyyksiä ei ole. (OYL 2 osa 3 §).

Osakeyhtiölle lasketaan vuosittain tulos. Osakeyhtiö on yhteisöverovelvollinen yritysmuoto ja yhteisövero lasketaan yhtiön tilikauden tuloksesta voimassa olevan yhteisöveroprosentin mukaan. Veronmaksun jälkeen tilikauden nettotulos siirretään taseeseen, josta yhtiökokouksen päätöksellä voittovaroja voidaan jakaa omistajille osinkoina. Osinkojen jakaminen ei aiheuta yhtiölle veroseuraamuksia, vaan osingot verotetaan osakkaiden tuloverotuksessa.

5.3 Yksityinen elinkeinonharjoittaja

Yksityinen elinkeinonharjoittaja on yksityishenkilö, joka harjoittaa yritystoimintaa. Yksityisen elinkeinonharjoittajan tapauksessa yritys ei ole itsenäinen oikeushenkilö, eli yrittäjä ei voi tehdä yrityksensä nimissä esimerkiksi sopimuksia. Sen sijaan yrittäjä allekirjoittaa sopimukset omissa nimissään ja on henkilökohtaisella omaisuudellaan vastuussa yritystoiminnan veloista.

Toiminnan aloittaminen ei edellytä pääomapanosta itse yritykseen, kuten osakeyhtiössä. Yrityksen perustaminen tapahtuu ilmoituksella kaupparekisteriin, joskin se ei ole kaikissa tapauksissa pakollista. Ilmoitus on pakollinen vain jos:

- 1) Yritys harjoittaa luvanvaraista toimintaa
- 2) Yrityksen palveluksessa on muita kuin yrittäjän perheenjäseniä
- 3) toimintaa varten on yrittäjän asunnosta erillinen pysyvä liiketila (PRH 2014)

Yksityisestä elinkeinonharjoittajasta puhutaan usein toiminimiyrittäjänä. Käsite toiminimi tarkoittaa tosiasiasa nimeä, jota elinkeinonharjoittaja käyttää liiketoiminnassaan (Toiminimilaki 1 §). Puhekielessä toiminimestä on kuitenkin tullut synonyymi yksityiselle elinkeinonharjoittajalle.

Yksityinen elinkeinonharjoittaja ei ole yhteisöverovelvollinen, vaan sen verotus perustuu yrittäjän tuloverotukseen. Yksityisen elinkeinonharjoittajan tulot jaetaan ansio- ja pääomatulo-osuuteen tuloverolain mukaisesti.

6 Veronalaiset tulot ja vähennyskelpoiset menot

Elinkeinotulon verotusta säätelee Laki elinkeinotulon verottamisesta (elinkeinoverolaki). Se määrittelee mitkä tulot ovat veronalaisia ja toisaalta mitkä tulot ovat verotuksessa vähennyskelpoisia liiketoimintaan liittyvinä kuluina.

Verotuksessa olennainen ajanjakso on verovuosi, eli vuosi jonka ajalta verotettava tulo lasketaan. Yleensä se on kalenterivuosi. Elinkeinoverotuksessa verovuotta olennaisempi on tilikausi, eli kirjanpidossa määritelty ajanjakso, jolta verotettava tulo lasketaan. Tilikauden ei tarvitse olla kalenterivuosi, joskin se usein on. Ajanjakso on tärkeä, sillä elinkeinoverolain mukaan menot ja kulut tulee jaksottaa asianomaisille verovuosille. Esimerkiksi vuonna 2012 syntynyttä tulo tulee huomioida saman vuoden verotuksessa. Elinkeinoverolain mukaan tulo syntyy kun suorite luovutetaan asiakkaalle (EVL 13 §). Siten vaikka asiakas ei olisi vielä maksanut myyjälle mitään tai vaikka asiakkaalle ei olisi lähetetty edes laskua vielä, on verotettavaa tuloa syntynyt.

Elinkeinoverolain ensimmäinen luku käsittelee tulon veronalaisuutta, eli mistä tulosta tulee yrittäjän maksaa veroa. Pääsäännön mukaan kaikki elinkeinotoiminnassa rahana

tai rahanarvoisena etuutena saatu tulo on veronalaista (EVL 4 §). Eli yrittäjä voi olettaa, että paremman tiedon puutteessa tulosta tulee suorittaa vero.

Yrityksen tuloksen selvittyä lasketaan yritykselle verotettava tulo vähentämällä vähennyskelpoiset menot veronalaisista tuloista. Verotettava tulos siis lasketaan osittain samalla tavoin kuin yrityksen tulos, mutta joitain eriä käsitellään verotuksessa eri tavalla, joten ne tulee huomioida (taulukko 2). Esimerkiksi kaikki menot eivät ole täysin verovähennyskelpoisia, jolloin tilikauden tulosta pitää oikaista niiden vuoksi verotettavan tulon saavuttamiseksi. (Tomperi 2013, 73)

Taulukko 2. Laskukaava verotettavan tulon laskemiseksi

+/- Tuloslaskelman voitto/tappio
+ Tuloverot
+ Kuluiksi kirjatut vähennyskeltottomat menot
- Tuotoiksi kirjatut verovapaat tulot
+/- Jaksotuksesta johtuvat erot
+/- Muut oikaisut
= Verovuoden verotettava tulo
- Vahvistetut tappiot
=Lopullinen verotettava tulo

Viimeisenä vaiheena verotettavasta tulosta vähennetään aikaisempien vuosien vahvistetut tappiot. Aikaisempien vuosien tappiot ovat vähennyskelpoisia 10 vuoden ajan. Tappiot vähennetään tulolähteittäin. (Tomperi 2013, 73)

6.1 Vähennyskelpoiset menot

Vähennyskelpoisilla menoilla tarkoitetaan niitä liiketoiminnan kuluja, jotka huomioidaan verotettavaa tulosta laskettaessa. Niitä kutsutaan vero-oikeudessa myös luonnollisiksi vähennyksiksi (Tomperi 2013, 83). Pääsääntö menon vähennyskelpoisuudesta on kattava: vähennyskelpoisia ovat tulon hankkimisesta johtuneet menot ja menetykset (EVL 7 §). Vaihto-omaisuuden hankintamenot ovat hyvä esimerkki: vaihto-omaisuutta hankitaan, jotta se voidaan myydä tulonhankkimistarkoituksessa eteenpäin. Siten ne voidaan katsoa vähennyskelpoisiksi menoiksi.

Vähennyskelpoisia ovat myös esimerkiksi yrityksen henkilöstökulut, eli palkat ja palkkojen sivukulut. Tähän muodostavat kuitenkin poikkeuksen yksityisen elinkeinonharjoitta-

jan puolisolleen ja alle 14-vuotiaille lapsilleen maksamat palkat. Jos puoliso osallistuu liiketoimintaan, jaetaan yritystulo puolisoiden kesken tuloverolain mukaan.

Liikkeen toiminnan kehittämiseen tähtäävän tutkimustoiminnan menot sekä ilmoittelusta, asiakaslehdistä ja -julkaisuista, tavanomaisista mainoslahjoista, mainostilaisuuksista ynnä muusta sellaisesta johtuneet menot (EVL 8 §) saa vähentää. Edustusmenot ovat vähennyskeltottomia, joskin nykyisessä hallitusohjelmassa on linjattu 50 prosentin vähennysoikeuden palauttamisesta vuoden 2015 alusta (Valtioneuvosto 2014). Myös elinkeinotoimintaan liittyvät matkakulut saa vähentää. (EVL 8 §)

Verot ja maksut ovat vähennyskelpoisia, jos niitä voidaan pitää tulon hankkimisesta johtuvina. Lisäksi yhteys elinkeinotoimintaan on tärkeää. Esimerkiksi kiinteistövero on vähennyskelpoinen siltä osin, miten se kohdistuu elinkeinotoiminnassa olevaan kiinteistöön (EVL 8 §). Veronmaksun viivästymisestä aiheutuneet korot tai rangaistuksena määrätyt veronkorotukset eivät ole vähennyskelpoisia. Muutenkin rangaistusluontoiset maksut, kuten esimerkiksi sakot ja pysäköintivirhemaksut, ovat yleensä vähennyskeltottomia.

7 Yrittäjän verotus

7.1 Verotus Suomessa

Lainsäädäntö tuntee yrittäjän elinkeinon- tai liikkeenharjoittajana, jonka verotus on käytännössä sekoitus tuloverolakia ja elinkeinoverolakia. Tulouttaessaan rahaa yrityksestään yrittäjällä on mahdollisuus tietyin ehdoin valita minä mihin tulolajeihin hän tulonsa jakaa. Nyrkkisääntönä voidaan sanoa että ansiotuloilla viitataan palkkaan ja pääomatuloilla varallisuuden kerryttämään tuloon (Verohallinto 2014). Maksettavaa veroa lasiessa voi kuitenkin huomata, ettei jako ole niin yksinkertainen. Kaikkea pääomatuloa ei veroteta pääomatulon veroprosentilla, joten tulolajien loppusummat tulee laskea tapauskohtaisesti.

7.2 Ansiotulo

Taulukko 3. Valtion tuloveroasteikko 2014

Verotettava ansiotulo, euroa	Vero alarajan kohdalla, euroa	Vero alarajan ylittävästä tulon osasta, %
16 300—24 300	8	6,5
24 300—39 700	528	17,5
39 700—71 400	3 223	21,5
71 400—100 000	10 038,50	29,75
100 000—	18 547	31,75

Ansiotulosta maksetaan Suomessa tuloveroa sekä kotikunnalle että valtiolle. Kotikunnaksi katsotaan se kunta, jossa henkilö ollut kirjoilla verovuotta edeltävän vuoden viimeisenä päivänä (Verohallinto 2011). Lisäksi evankelis-luterilaisen seurakunnan ja ortodoksisen seurakunnan jäsenet maksavat kirkollisveronsa ansiotuloista. Kunnallisveron suuruus vaihtelee kunnittain 16,5 ja 22,5 prosentin välillä (Valtiovarainministeriö 2014).

Valtion verotuksessa on käytössä progressiivinen asteikko (taulukko 3), joka määrää veron määrän henkilön bruttotulojen mukaan. Mitä enemmän tuloja vuoden aikana tienaa, sitä suuremman osan niistä maksaa veroa. Vuonna 2014 asteikko on viisiportainen. Sen mukaan alle 16 300 euron ansiotulot vuodessa ovat valtion verotuksessa verovapaita ja 100 000 euron vuosittaisia ansiotuloja verotetaan taulukon mukaan vähintään 18,55 %.

7.3 Pääomatulo

Tuloverolain mukaan veronalaista pääomatuloa on omaisuuden tuotto ja omaisuuden luovutuksesta saatu voitto. Pääomatuloja verotetaan vain valtion verotuksessa. Suomessa oli vuodesta 1993 asti käytössä suhteellinen malli pääomatuloverotuksessa eli kaikkia pääomatuloja verotettiin samalla prosentilla. Vuonna 2012 myös pääomatuloveroon lisättiin lievä progressio, jolloin normaali vero oli 30 % ja yli 50 000 euron pääoma-

tuloista tuli maksaa korotetun 32 prosentin verokannan mukaan. Vuonna 2014 korotetun veron alarajaa laskettiin 40 000 euroon.

Osa yksityisen elinkeinonharjoittajan liiketoiminnastaan saamasta tulosta verotetaan pääomatulona ja osa ansiotulona. Elinkeinoharjoittajan tulosta verotetaan pääomatulona 20 prosenttia nettovarallisuudesta vastaava määrä. Yrittäjän toivomuksesta pääomatuloksi voidaan katsoa myös 10 prosenttia nettovarallisuudesta vastaava määrä. (TVL 38 §)

Tuloverolain 41. pykälän mukaan laskennalliseen nettovarallisuuteen lisätään 30 prosenttia verovuonna maksetuista palkoista. Useita henkilöitä työllistävällä elinkeinonharjoittajalla on siis mahdollisuus saada suurempi pääomatulo-osuus. Nettovarallisuuteen perustuva pääomatulo-osuuden laskeminen suosii pääomavaltaisia aloja ja tällä lailla pyritty parantamaan työvoimavaltaiten alojen asemaa. Lisäksi menettelyllä on pyritty kannustamaan yrityksiä työllistämään. (HE 105/1996)

Veroprosentti on käsitteenä yksinkertainen: se on prosenttiosuus, mikä verottajalle tulee tulosta maksaa. On kuitenkin monimutkaisempaa laskea määrä mistä prosentti lasketaan. Osingot ovat hyvä esimerkki. Julkisesti noteeratusta yhtiöstä, eli pörssiyhtiöstä, saadusta osingosta 85 prosenttia katsotaan pääomatuloksi ja 15 prosenttia on verovapaata tuloa. Näin henkilön saadessa osinkoa 1000 euroa on veronalainen osuus 850 euroa ja 250 € euroa on verovapaata. (TVL 33 a §)

Mikäli luonnollinen henkilö saa osinkoa yhtiöstä joka ei ole julkisesti noteerattu, on osinko sen saajalle yleensä kevyemmin verotettua. Tämä johtuu siitä, että osakeyhtiö maksaa tuloksestaan yhteisöveron ja tällöin kaikki osingon saajan maksama vero katsotaan kaksinkertaiseksi verotukseksi. Tämä heijastelee keskeistä eroa osakeyhtiön ja julkisen osakeyhtiön välillä: osakeyhtiön on tiiviimmässä yhteydessä omistajiinsa ja sen vuoksi kaksinkertaista verotusta on purettu.

Osakkaalle osakeyhtiön maksamasta osingosta 25 prosenttia on veronalaista tuloa ja 75 prosenttia verovapaata siihen summaan asti, joka vastaa osakkeen verovuoden matemaattiselle arvolle laskettua kahdeksan prosentin vuotuista tuottoa. Kahdeksan prosentin tuoton ylittävä osingosta kolme neljännestä verotetaan ansiotulona ja neljännes on verova-

paata. Osinkojen summan ylittäessä 150 000 euroa ylimenevästä osuudesta 85 prosenttia katsotaan pääomatuloksi ja 15 prosenttia on verovapaata. (TVL 33 b §)

Osakkeen tuoton laskemiseksi täytyy selvittää osakkeen arvo ja osakkeen arvon laskemiseksi tulee selvittää yhtiön nettovarallisuus. Nettovarallisuus lasketaan vähentämällä yhtiön varoista yhtiön velat (Laki varojen arvostamisesta verotuksessa 2 §). Nettovarallisuus jaetaan osakkeiden lukumäärällä, jolloin saadaan yhden osakkeen arvo. Saadakse 150 000 euroa kevyesti verotettuja osinkoja, tulisi yrityksen nettovarallisuuden siis olla 1 875 000 euroa.

8 Esimerkki veron laskemisesta

Kuvitellaan helsinkiläinen yksinyrittäjä, joka on valinnut yhtiömuodokseen osakeyhtiön. Oletetaan osakeyhtiön tekevän 130 000 euron liikevaihdon tilikauden aikana. Tilinpäätöksessä vuoden ostoiksi on kirjattu 70 000. Yrittäjä on maksanut itselleen palkkaa 2500 euroa kuukaudessa koko vuodelta, eli yhteensä 30 000 euroa. Näin hän tekee liikevoittoa 30 000 euroa, josta hän maksaa yhteisöveron 20 prosenttia eli 6 000 euroa. Tilikauden tulos on siis 24 000 euroa, joka on noin 18,50 prosenttia liikevaihdosta.

Taulukko 4. Esimerkkituloslaskelma

Liikevaihto	130 000
Ostot	70000
Palkka	30000
Liikevoitto	30 000
Verot	6000
Tulos	24 000

Yritys teki 24 000 euron tuloksen, joten yrittäjän on mahdollista nostaa yhtiöstään osinkoja. Yrittäjä tahtoo nostaa 15 000 euroa osinkoina. Tämän tapauksen veroa laskettaessa joudutaan tekemään oletuksia. Oletetaan että yrittäjä on kahtena edellisenä vuonna tehnyt suurin piirtein yhtä hyvän tuloksen kuin tänä vuonna, joten yritykseen on kertynyt voittovaroja. Yhtiön tase koostuu pitkälti noista voittovaroista, eli sillä ei ole merkittävää varastoa tai kalustoa. Oletetaan yhtiön nettovarallisuudeksi 65 000 euroa.

Yrittäjän nostama osinko verotetaan osittain pääomatulona ja osittain ansiotulona, koska kyseessä on listaamaton osakeyhtiö. Osingosta 25 prosenttia on veronalaista pääomatulua ja 75 prosenttia verovapaata tuloa siihen määrään asti, joka vastaa kahdek-

san prosentin korkoa yhtiön nettovarallisuudelle. Ylimenevä osuudesta verotetaan 75 prosenttia ansiotulona ja 25 prosenttia on verovapaata. Nettovarallisuuden ollessa 65 000 euroa, kahdeksan prosentin korko on 5 200 €.

Taulukko 5. Yrittäjän osinkotulojen jakautuminen verollisiin ja verottomiin tuloihini

	Verovapaata tuloa	Veronalaista pääomatuloa	Veronalaista ansiotuloa
Osingosta 8 prosentin korko osakkeen arvolle	3 900 €	1 300 €	
Osingosta yli 8 prosentin koron nettovarallisuudelle	2 450 €		7 350 €
Yhteensä	6 350 €	1 300 €	7 350 €

Taulukko 5 havainnollistaa osingon jakautumisen verovapaaseen ja verotettavaan tuloon. Osingoista 6 350 euroa on verovapaata. Summaan sisältyy 75 prosentin verovapaa osuus 8 prosentin korosta osakkeen matemaattiselle arvolle ja 25 prosentin osuus koron ylimenevästä tulosta. Veronalaiseksi pääomatuloksi katsotaan 1300 euroa, joka on 25 prosenttia 8 prosentin korosta osakkeen matemaattiselle arvolle. Pääomatuloveroa yrittäjä maksaa 30 prosenttia, eli 390 euroa. Loput 7 350 euroa koron ylimenevästä tulosta verotetaan ansiotulona.

Loppujen osinkojen lisäksi yrittäjän itselleen maksama palkka verotetaan ansiotulona, josta maksetaan kunnallisvero sekä valtionvero. Yrittäjä maksoi itselleen palkkaa 30 000 euroa ja osingoista jäi ansiotulona verotettavaa 7 350 euroa, joten yhteenlasketut ansiotulot ovat 37 350 euroa. Valtion- ja kunnallisverotusta koskevat eri verovähennysoikeudet, joten ne tulee laskea erikseen. Sikäli kun yrittäjä ei hyödynnä kunnallisverovähennyksiä, maksaa hän helsinkiläisenä ansiotuloistaan 18,50 prosenttia, eli 6 909,75 euroa.

Valtiolle maksettavaa ansiotuloveroa hän maksaa progressiivisen asteikon mukaisesti. 37 350 euron vuositulot sijoittuvat tuloveroasteikon toiseksi alimpaan luokkaan. Sen alarajalla 24 300 vero on 528 euroa ja ylimenevästä osuudesta maksetaan 17,50 prosenttia. Siten yrittäjän ansiotulovero on 2 811,75 euroa.

Yhteensä hän siis maksaa ansiotuloveroa 9 721,50 euroa (6 909,75 € + 2 811,75 €), joka on 21,60 prosenttia hänen kokonaistuloistaan (yhteenlasketut ansio- ja pääomatulot). Yrittäjä nosti palkkaa ja osinkoja yhteensä 45 000 euroa. Niistä hän maksoi ansio- ja pääomatuloveroa 10 111,50 euroa, joka on 22,47 prosenttia. Hänen yrityksensä maksoi 6 000 euroa yhteisöveroa ja nostetun osingon jälkeen yhtiön taseeseen jäi 9000 euroa voittovaroja.

Tehdään yksikertainen esimerkkilaskelma yksityiselle elinkeinonharjoittajalle ja selvitetään yrittäjän elinkeinotulolähteen verot. Verojen laskemiseksi yksityiselle elinkeinonharjoittajalle lasketaan pääomatulon laskentaperuste. Oletetaan että yrittäjä on tehnyt yhtä paljon liikevaihtoa ja hankintoja. Osakeyhtiöesimerkissä yrittäjä maksoi itselleen palkkaa 30 000 euroa ja nosti 15 000 euroa osinkoja, eli sai tuloja yhteensä 45 000 euroa. Yksityisen elinkeinonharjoittajan varat ja velat ovat henkilökohtaisia ja sen vuoksi hänen kohdallaan verot lasketaan koko tuloksesta. Siten yksityinen elinkeinonharjoittaja on yrittäjänä lähempänä palkansaajaa verotuksellisesti kuin osakeyhtiön osakas. Tämä hieman hankaloittaa vertailua osakeyhtiöön.

Taulukko 6. Yksityisen elinkeinonharjoittajan tuloslaskelma

Liikevaihto	130 000
Ostot	85 000
Yritystuloa	45 000

Yksityinen elinkeinonharjoittaja tekee 130 000 euroa liikevaihtoa tilikauden aikana. Ostot ja muita tulonhankintaan liittyviä kuluja kertyy 85 000 euroa, jolloin yritystuloa jää 45 000 euroa. Siitä osa verotetaan pääomatulona ja osa ansiotulona. (Taulukko 6)

Pääomatuloksi katsotaan määrä, joka vastaa 20 prosentin tuottoa elinkeinotoimintaan liittyvälle nettovarallisuudelle. Yrittäjän pyynnöstä laskelmissa voidaan kuitenkin käyttää 10 prosentin tuottoa nettovarallisuudelle tai verottaa koko tulo ansiotulona. Yrityksen nettovarallisuus on 60 000 euroa ja koska yrittäjällä ei ole palkollisia, ei pääomatulon laskentaperusteeseen sisällytettäviä palkkoja ole.

Taulukko 7. Pääomatulon laskentaperuste

Yrityksen nettovallisuus	60 000
<i>Maksetut palkat</i>	<i>+0</i>
Pääomatulon laskentaperuste	60 000

Mikäli yritys olisi maksanut palkkoja edellisen tilikauden aikana, olisi maksetuista palkoista 30 prosentti lisätty pääomatulon laskentaperusteeseen (Taulukko 7). Näin ollen yrittäjän pääomatulo on 20 prosenttia 60 000 eurosta, eli 12 000 euroa, josta hän maksaa veroa 30 prosentin pääomatuloverokannan mukaan 3600 euroa. Loput 33 000 euroa tuloista on ansiotuloa.

Helsinkiläinen yrittäjä maksaa ansiotuloistaan kunnallisveroa 18,50 prosenttia, eli tässä tapauksessa 6 105 euroa. Valtion verotuksessa 33 000 euron vuosituloilla vero lasketaan verotaulukon toiseksi alimman luokan mukaan, jolloin vero on 2 050,50 euroa. Yhteensä hän siis maksaa ansiotuloveroa 8 155,50 euroa. Yrittäjän yhteenlaskettu tulovero on 11 755,50 euroa, eli 26,12 prosenttia koko elinkeinotulosta.

Yksityisen elinkeinonharjoittajan on kuitenkin mahdollista laskea pääomatulojen määrää ja se mahdollisuus on syytä tutkia. Kymmenen prosentin pääomatulo voi olla yrittäjälle verotuksellisesti edullisempi. Tässä tapauksessa 10 prosenttia yrityksen nettovallisuudesta olisi 6 000 euroa, jolloin ansiotulo-osuudeksi jäisi 39 000 euroa. Pääomatuloveroa tulisi maksettavaksi 1 800 euroa. Ansiotuloista yrittäjä maksaisi kunnallisveroa 7215 euroa ja valtion vero laskettaisiin edelleen taulukon toiseksi alimman luokan mukaan, eli vero olisi 3100,50 euroa. Yhteensä hän siis maksaisi veroa tuloistaan 10 315,50 euroa, eli 26,92 prosenttia kokonaistuloista. Se on enemmän kuin edellisessä esimerkissä, joten pääomatulo-osuuden alentaminen kymmeneen prosenttiin ei siis olisi yrittäjälle suositeltavaa tässä tilanteessa. (Taulukko 8)

Taulukko 8. Vertailu pääomatulo-osuuden laskutavoista

	20 %	10 %
Elinkeinotulo	45 000,00 €	45 000,00 €
-pääomatuloa	12 000,00 €	6 000,00 €
-ansiotuloa	33 000,00 €	39 000,00 €
Pääomatulovero	3 600,00 €	1 800,00 €
Ansiotulovero	8 155,50 €	10 315,50 €
Nettotulot	33 244,50 €	32 884,50 €

9 Tulolajien suhde

9.1 Yleistä

Yrittäjällä on mahdollisuus vaikuttaa miten paljon ja missä suhteessa hän eri tulolajeja saa. Osakeyhtiön omistaja voi halutessaan nostaa yrityksestä osinkoja tai maksaa itselleen palkkaa. Yksityisen elinkeinonharjoittajan elinkeinotulo jaetaan lähtökohtaisesti tapauksessa pääomatulo- ja ansiotulo-osuuteen, mutta yrittäjä saa valita mitä osuutta yrityksen nettovarallisuudesta käytetään pääomatulo-osuuden laskentaperuste. Lähtökohtaisesti osuus on 20 prosenttia, mutta yrittäjä voi vaatia sitä laskettavan 10 prosenttiin tai nolnaan. Pääomatulo-osuutta nostaa myös siihen lisättävä 30 prosenttia maksetuista palkoista (TVL 41 §).

Ansiotuloja verotetaan osittain progressiivisesti ja pääomatuloja käytännössä suhteellisesti. Siitä seuraa ettei eri tulolajit ole samalla viivalla yrittäjän tulorakennetta suunniteltaessa. Matalimmista ansiotuloista maksetaan niin pieni vero, ettei vastaavan summan nostaminen esimerkiksi osinkona olisi kannattavaa. Sen vuoksi yrittäjän kannattaa laskea miten suurilla ansiotuloilla veroprosentti jää alle yhteisöveron 20 % (2014).

Palkka on yritykselle verovähennyskelpoinen meno ja se kerryttää eläkettä, toisin kuin osingot. On kuitenkin muistettava että palkanmaksuun liittyy muitakin velvoitteita, kuten sosiaaliturvamaksut. Lisäksi laskelmissa tulee huomioida, että pääomatuloja verotetaan vain valtion verotuksessa, kun ansiotuloja verotetaan sekä valtion että kunnallisverotuksessa. Palkasta maksettava kunnallisvero on kunnasta riippuen 16,5 % ja 22,5 % välillä (Valtiovarainministeriö 2014).

Nykyinen lainsäädäntö (2014) määrää pääomatuloille verrattain korkean verokannan 30 tai 32 prosenttia. Koska ansiotulojen verotus on alimmissa tuloluokissa kevyempää, pääomatuloja kannattaa pienillä tuloilla välttää. Yksityinen elinkeinonharjoittaja voi halutessaan vaatia pääomatulo-osuuden laskennassa joko matalaa 10 prosenttia tai koko tulojen verottamista ansiotulona. Osakeyhtiössä yrittäjä taas voi päättää maksaako itselleen palkkaa vai nostaako yrityksestä osinkoja. Yrittäjä voi siis vaikuttaa tulolajien suhteeseen.

Kun tulot kasvavat kyllin suureksi, ovat pääomatulot verotuksellisesti edullisempi vaihtoehto. Osakeyhtiössä yrittäjä voi reagoida suuriin tuloihin palkan sijaan osinkoja, jotka ovat osittain verovapaita ja osittain pääomatuloveronalaisia. Yksityinen elinkeinonharjoittaja sen sijaan ei voi halutessaan nostaa pääomatulojen osuutta, sillä laki määrää pääomatulo-osuudeksi suurimmillaan 20 prosenttia nettovarallisuudesta. Sikäli jos yrittäjällä on mahdollisuus nostaa paljon varoja yhtiöstä, voi osakeyhtiö olla parempi vaihtoehto. Tästä voi päätellä, että osinkoverojärjestelmän on tarkoitus kannustaa yritystoiminnan kasvattamiseen. Osakeyhtiö mahdollistaa joustavampia voitonjakoratkaisuja, jotka tuottavat etua varallisuutta keräävälle yrittäjälle.

Rajanveto sille, miten suuri osa kutakin tulolajia kannattaa nostaa, on tapauskohtainen. Yksittäisistä tekijöistä yrityksen nettovarallisuus määrittää paljon. Mitä enemmän varallisuutta osakeyhtiöllä on, sitä suuremman osan voi yhtiö maksaa osakkaalle verovapaasti. Toisaalta jos varallisuutta on vain vähän, jää verovapaa osuus pieneksi ja loppuosingosta 85 prosenttia verotetaan pääomatulona. Kun otetaan huomioon, että osakeyhtiö on maksanut tulosta jo yhteisöveron 20 prosenttia, nousee kokonaisverorasitus melko korkeaksi.

Myös kunnallisvero voi vaikuttaa verosuunnitteluun merkittävästi. Se maksetaan vain ansiotulosta ja siihen kohdistuu omat vähennyksensä. Kunnallisveroprosentin vaihteluväli Suomessa on 16,5 – 22,5 prosenttiyksikköä, joka on verolaskelmat huomioiden melko suuri. Muutaman prosenttiyksikön lisä kunnallisverossa voi nostaa ansiotuloveron määrää juuri sen verran, että yrittäjän kannattaa nostaa pääomatuloja. Sen vuoksi yrittäjän asuinpaikka voi olla ratkaisevassa asemassa tulolajien määrää optimoidessa.

Myös yrittäjäpuolisot on huomioitu elinkeinoverotuksessa. Mikäli puolisot harjoittavat elinkeinotoimintaa yhdessä, jaetaan pääomatulo-osuus puoliksi puolisoitten kesken

omistusosuuksien mukaan. Tulo siis jaetaan samalla tavalla ansio- ja pääomatuloosuuteen ja nämä osuudet jaetaan edelleen puolisoiden kesken. Osakeyhtiössä verovapaina nostettavien osinkojen määrä on henkilökohtainen, josta seuraa että yhdessä osakeyhtiön omistava pariskunta voi saada kaksinkertaisen määrän verovapaita osinkoja yksinyrittäjään nähden. (Koponen 2014, 195, 216)

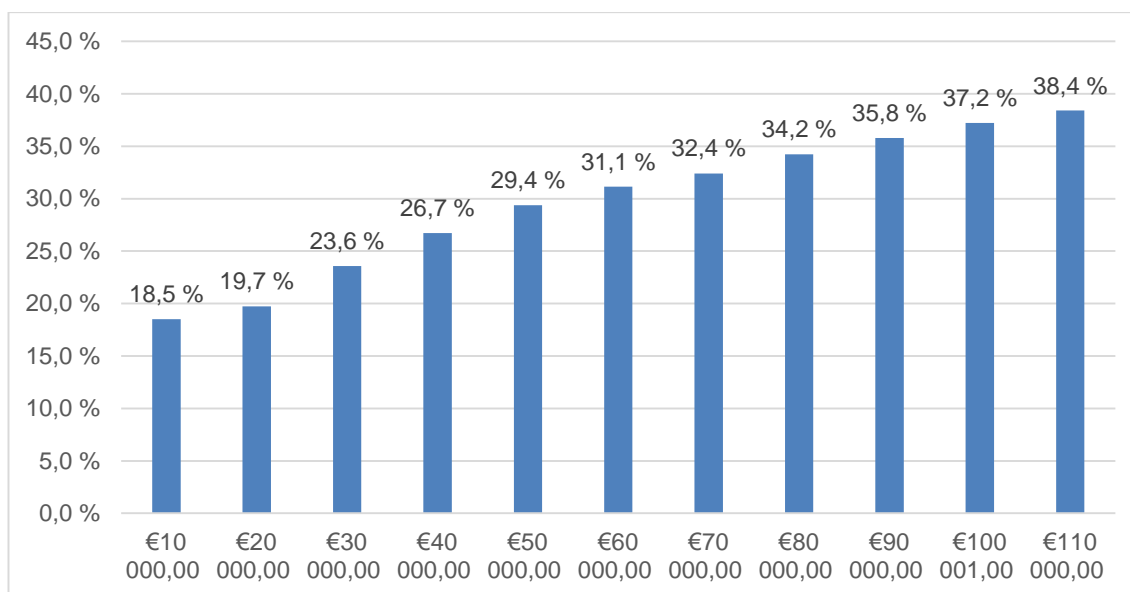
On kuitenkin todettava, että yhtiömuoto määrittää aina verotusta, mutta verotus ei yksistään saa määrittää yhtiömuotoa. Tärkeitä ovat myös esimerkiksi vastuukysymykset. Yksityinen elinkeinonharjoittaja on vastuussa elinkeinotoimintansa veloista henkilökohtaisella omaisuudelleen, kun osakeyhtiön osakas on lähtökohtaisesti vastaa vain sijoittamallaan pääomalla. Vastapainoksi yhtiömuotoiseen liiketoimintaan sisältyy aina kirjanpitovelvollisuus (kirjanpitolaki § 1) ja yhtiön tilinpäätös tulee aina toimittaa julkiseen kaupparekisteriin, mikä toisaalta lisää toiminnan läpinäkyvyyttä, mutta asettaa yrittäjälle myös velvollisuuksia.

9.2 Suuntaa antavia laskelmia ja huomioita

Ansiotulovero nousee progressiivisesti tulojen kasvaessa ja veron määrän määrittää valtion tuloveroasteikko. Asteikon jokaiselle luokalle on määritelty luokan alarajalla maksettava vero sekä prosenttiosuus, joka luokan alarajan ylimenevästä osuudesta tulee maksaa. Kuvio 1 näyttää ansiotuloveroprosentin kasvun erisuuruisilla vuosituloilla. Kuvion muodostuu vuoden 2014 tuloveroasteikon mukaisesti ja kunnallisverokannaksi siihen on laskettu Helsingin 18,50. Tuloluokat ovat 10 000 euron välein, jolloin kaksi ensimmäistä pylvästä sijoittuu veroasteikon ensimmäiseen luokkaan, kolmas toiseen luokkaan ja neljä seuraavaa kolmanteen luokkaan. Viimeiset neljä sijoittuvat asteikon korkeimpiin luokkiin. Laskelmissa ei ole huomioitu verovähennyksiä.

Ansiotuloveroprosentin kasvun tulojen lisääntyessä voidaan todeta olevan melko tasaista. Kuriositeettina voidaan mainita että suurin suhteellinen veroprosentin nousu tapahtuu siirryttäessä veroasteikon toiseksi alimpaan luokkaan, johon sijoittuu mediaanipalkkainen veronmaksaja (Tilastokeskus 2014).

Kuvio 1. Ansiotuloveroprosentin kehitys tulojen kasvaessa

Yrittäjän verosuunnittelun kannalta ansiotuloveroprosentin tarkastelussa mielenkiintoista on selvittää, milloin se ylittää pääomatulojen veroasteen. Toisaalta kiinnostavan raja-arvon määrittely on pulmallista. Osakeyhtiön yrittäjäosakasta voi kiinnostaa milloin ansiotuloveroprosentti muuttuu suuremmaksi kuin yhteisöveroprosentti. Yhteisöveron maksun jälkeen osakeyhtiön voitto siirretään taseeseen omaan pääomaan, eli yrittäjän omaisuuden arvo nousee. Pitkällä aikavälillä yrityksen taseeseen kerätyt voittovarot ovat hyödyksi nettovarallisuuteen perustuvaa verovapaata osinkoa laskettaessa.

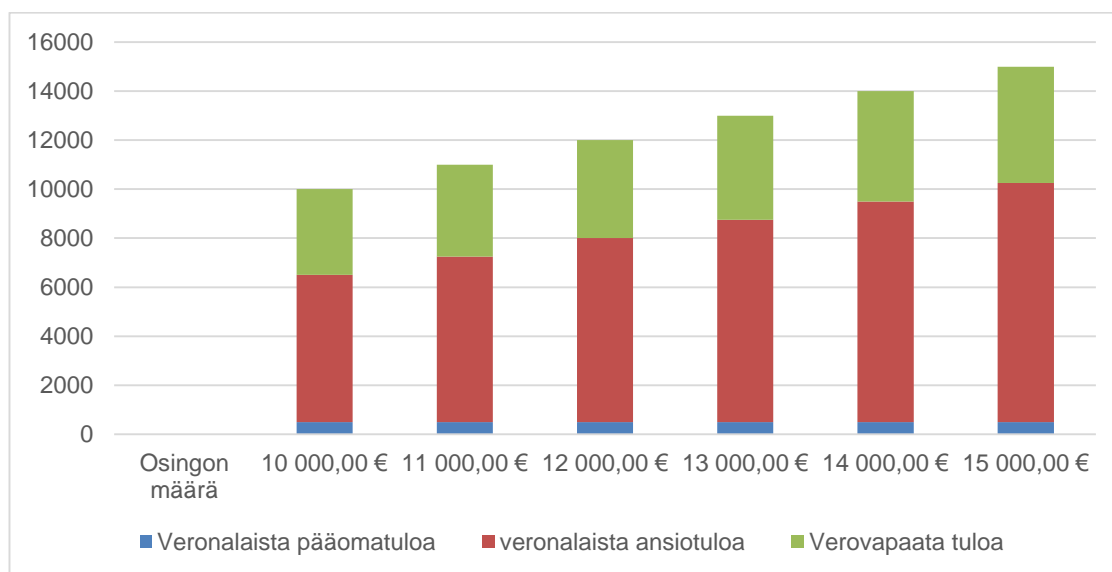
Toisaalta yrittäjällä voi toimia myös lyhyellä tähtämellä ja olla kiinnostunut voittovarojen nopeasta tulouttamisesta. Jos kyseessä on esimerkiksi matalan pääomantarpeen toimiala, ei voittovaroja välttämättä tarvitse käyttää suuriin investointeihin ja ne voidaan maksaa osakkaalle. Siinä tapauksessa yrityksen nettovarallisuus jää todennäköisesti matalaksi, koska voittovaroja ei kumuloidu taseeseen tilikausien saatossa. Sen seurauksena suurin osa yrittäjän nostamista osingoista tullaan verottamaan ansiotulona.

Kuvio 3 havainnollistaa osinkotulojen jakautumista eri tulolajeihin sekä verovapaaseen osaan. Osinko jakautuu veronalaiseen ansiotuloon, veronalaiseen pääomatuloon sekä verovapaaseen tuloon. Laskelma perustuu 25 000 tuhannen euron nettovarallisuudelle.

25 000 euron nettovarallisuudesta tuloverolain määrittämä 8 prosenttia on 2 000 euroa, josta 75 prosenttia on verovapaata tuloa. Lisäksi 8 prosentin osuuden ylimenevästä

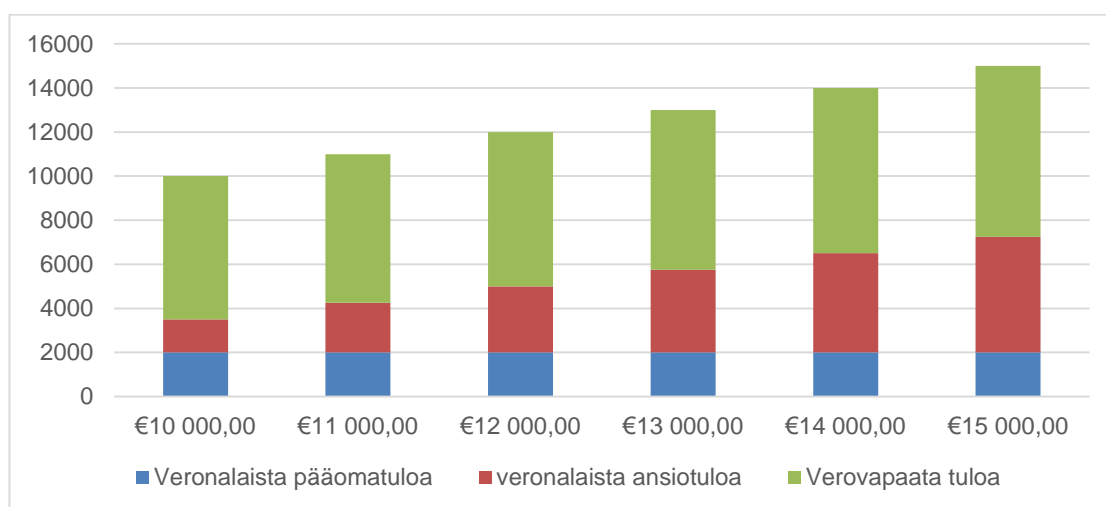
määrästä 25 prosenttia on verovapaata. 10 000 euron osingoista verovapaan tulon osuus on siten 3500 euroa, joka on 35 prosenttia koko osingosta. Osingon kasvaessa verovapaa osuus kasvaa euromääräisesti, mutta sen prosentuaalinen osuus pienenee, koska se perustuu yrityksen nettovarallisuuteen. Sen sijaan ansiotulona verotettavan tulon osuus kasvaa.

Kuvio 3. Osinkotulojen jakautuminen tulolajeihin pienellä nettovarallisuudella

Nettovarallisuuden kasvaessa myös tulolajien suhteet muuttuvat. Kuvio 4 havainnollistaa edellisen laskelman 100 000,00 euron nettovarallisuudella. Sen perusteella yrittäjä voi tulouttaa 10 000,00 euron osingon 65 prosenttisesta verovapaana.

Kuvio 4. Osinkotulojen jakautuminen tulolajeihin suurella nettovarallisuudella

Yksityisen elinkeinonharjoittajan pääomatulojen edullisuus perustuu myös elinkeinotoiminnan nettovarallisuuteen. Elinkeinoharjoittaja voi saada pääomatulona enimmillään 20 prosenttia yrityksen nettovarallisuudesta vastaavan summan. Silloin tulee arvioida, onko edullisempaa tulouttaa summa pääomatulona vai ansiotulona.

25 000,00 euron nettovarallisuudesta 20 prosenttia 5 000,00 euroa. Pääomatulojen veroprosentti on 30 ja yli 50 000,00 euron pääomatuloista 32. kuviosta 1 voidaan päätellä, että ansiotulojen verotuksessa veroprosentti nousee 30:een vasta yli 50 000,00 euron tuloilla. Yrittäjän kannattaa nostaa 20 prosenttia yrityksensä nettovarallisuudesta pääomatulona vain, mikäli hänellä on ansiotuloja yli 50 000 euroa, jolloin niiden veroste nousee yli 30 prosenttiin. Yksityisen elinkeinonharjoittajan kannattaa useimmiten vaatia koko elinkeinotuloaan verotettavaksi ansiotulona.

Edellä viitattiin kunnallisveron merkitykseen veron kokonaismäärään. Suomessa alueiden välillä kunnallisveroprosenttien ero voi olla suuri. On mielenkiintoista, että erot myös lähialueiden välillä voi olla suuria. Esimerkkinä voidaan tarkastella pääkaupunkiseutua, jossa Helsinki, Espoo, Kauniainen ja Vantaa pitävät välittömästä yhteydestään huolimatta eri veroprosentteja. Helsingin kunnallisveroprosentti on vuonna 2014 18,50, Espoon 18,00, Vantaan 19,00 ja Kauniaisten 16,50. Kauniaisten kunnallisvero on Suomen matalin. (Kuntaliitto 2014)

Taulukot 8 ja 9 vertailevat maksettavaa ansiotulovero erisuuruisilla vuosituloilla. Taulukko 8 on laskettu käyttäen Helsingin kunnallisveroprosenttia ja taulukko 9 käyttäen Kauniaisten veroprosenttia. Kunnallisvero on suhteellinen vero, eli kaikissa tuloluokissa veroprosentti on yhtä suuri, mutta taulukoista voi huomata valtion ansiotuloverotuksen tasaavan vaikutuksen. Vaikka nettotulot tasaantuvatkin valtionverotuksen progression kautta, on kuntien välillä kuitenkin eroja.

Taulukko 8. Ansiotuloveron määrä Helsingissä

Vuositulot	Veron määrä
10 000,00 €	1 850,00 €
20 000,00 €	3 948,50 €
30 000,00 €	7 075,50 €
40 000,00 €	10 687,50 €
50 000,00 €	14 687,50 €
60 000,00 €	18 687,50 €
70 000,00 €	22 687,50 €
80 000,00 €	27 397,00 €
90 000,00 €	32 222,00 €
100 001,00 €	37 219,25 €
110 000,00 €	42 243,75 €

30 000,00 euron vuosituloilla Helsingissä asuva henkilö maksaa noin 7 075,50 euroa ansiotuloveroa, kun Kauniaisissa asuva maksaa samoilla tuloilla vain 6 475,50 euroa. Kahden prosenttiyksikön ero on suurilla tuloilla jopa tuhansia euroja, mikä voi vaikuttaa asuinkunnan valintaan. Toisaalta pienillä tuloilla pienetkin summat voivat olla merkittäviä.

Taulukko 9. Ansiotuloveron määrä Kauniaisissa

Vuositulot	Veron määrä
10 000,00 €	1 650,00 €
20 000,00 €	3 548,50 €
30 000,00 €	6 475,50 €
40 000,00 €	9 887,50 €
50 000,00 €	13 687,50 €
60 000,00 €	17 487,50 €
70 000,00 €	21 287,50 €
80 000,00 €	25 797,00 €
90 000,00 €	30 422,00 €
100 001,00 €	35 219,23 €
110 000,00 €	40 043,75 €

10 Muutokset ja tulevaisuus

Ansiotuloveron tason määrittävä verotaulukko uudistetaan vuosittain. Vertaillen vuosien 2011–2014 taulukkoja voidaan todeta veroasteen nousevan hieman joka vuosi. Merkittävin uudistus tapahtui vuonna 2013, kun asteikkoon lisättiin uusi luokka yli

100 000,00 euron vuosituloille, mikä kiristi suurituloisimpien verotusta. (Verohallinto 2014)

Pääomatulojen verotus on kiristynyt Suomessa viimeisen kahdenkymmenen vuoden aikana. Kun nykyisenkaltainen verojärjestelmä otettiin käyttöön vuonna 1993, määriteltiin pääomatuloveroprosentiksi 25,00. Vuosituhannen vaihteessa se oli jo 29. Vuoden 2012 alusta käyttöön otettiin lievä progressio pääomatulojen verotuksessa, jota kiristettiin vuoden 2014 alussa. (Veronmaksajain keskusliitto, 2013) Pääomatulojen verotuksessa vallitsee siis selvästi nouseva trendi. Mitä korkeammalle pääomatulovero nousee, sitä suurempi osa yrittäjän kannattaa ohjata ansiotuloksi.

Arvonlisäveron osalta kehitys on myös nouseva. Arvonlisävero korvasi liikevaihtoveron Euroopan Unioniin liittymisen myötä 1994, jolloin sen tasoksi määriteltiin 22 %. Vuosina 2010 ja 2013 yleistä arvonlisäveroa on korotettu yhdellä prosenttiyksiköllä vuodessa. Alennettuja arvonlisäverokantoja on korotettu samaan aikaan ja esimerkiksi aikaisemmin arvonlisäverosta vapaat sanoma- ja aikakauslehtilehtitilaukset siirtyivät alennetun verokannan piiriin vuonna 2012 (Verohallinto 2012). Taloudellisen taantuman jatkuessa arvonlisäveronkorotuspaineita varmasti on, sillä arvonlisävero on tehokas instrumentti tulojen keräämiseen. Esimerkiksi vuonna 2009 kulutusverot yhteensä muodostivat noin kolmanneksen valtion verotuloista ja kaksi kolmannesta niistä kerättiin arvonlisäverona (Niskakangas 2011, 117).

Yrittäjälle mielenkiintoinen trendi on yhteisöverotuksen asteittainen laskeminen. Vuonna 2012 se laskettiin 24,50 prosenttiin ja vuoden 2014 alusta se on 20,00, eli Suomessa on tällä hetkellä yhdessä Islannin kanssa pohjoismaiden matalin yhteisöveroaste (Veronmaksajain keskusliitto 2014) 2000-luvulla useimmissa OECD-maissa on alennettu yhteisöveroprosenttia, eikä sen suunnalle ole näkyvissä muutosta toistaiseksi (Niskakangas 2011, 143)

Yksityisen elinkeinonharjoittajan elinkeinotulon verotusperusteet eivät ole juuri muuttaneet viime aikoina. Sen sijaan osakeyhtiön voitonjakoon liittyvä osinkoverotus on lähi-vuosina muuttunut useaan kertaan. Vuonna 2011 yrittäjä saattoi nostaa verovapaana osinko yhdeksän prosenttia yrityksen nettovarallisuudesta aina 90 000,00 euroon asti. Yli yhdeksän prosentin osingosta 70 prosenttia verotettiin ansiotulona ja loput oli verovapaata. Vuonna 2013 90 000,00 euron raja laskettiin 60 000,00 euroon ja seuraavana

vuonna järjestelmä uudistui siten nykyisenkaltaiseksi. Osinkojen verotus on siis kiristynyt vuosi vuodelta ja suurempi osa tuloista verotetaan ansiotulona.

11 Yhteenveto

Veroasiat ovat läsnä koko yrityksen elinkaaren ajan sekä toimialaan ja yritysmuotoon katsomatta. Vaikka yritysmuotoja verotetaan eri tavalla, on niiden veroasioiden käytännön hoidossa paljon samankaltaisuuksia. Lisäksi yritystoimintaan liittyvässä verosuunnittelussa tulee yritysmuodosta riippumatta ottaa huomioon paljon samoja asioita. Yrittäjän velvollisuudet voidaan jakaa lyhyen aikavälin ja pitkän aikavälin velvollisuuksiin.

Lyhyellä aikavälillä, esimerkiksi kuukauden jaksolla, yrittäjällä on ainakin kolme takarajaa, joista myöhästyminen voi aiheuttaa kalliita seurauksia. Yrittäjän tulee muistaa jättää kausiveroilmoitus, jossa hän ilmoittaa verohallinnolle kauden aikana tekemänsä ennakonpidätykset työntekijöiltä sekä keräämänsä arvonlisäverot. Ilmoituksen laiminlyömisestä seuraa veronkorotus. Samana päivänä arvonlisäverot tulee myös tilittää. Toinen merkittävä takaraja on kuukauden 23. päivä, jolloin ennakkoverot tulee maksaa. Näin kuukaudessa on kaksi verotukseen liittyvää takarajaa, joilla voi olla merkittävä kassavaikutus. Siksi yrittäjän tulee huolehtia että näinä päivinä yrityksellä on varmasti käteisvaroja verojen maksamiseen.

Koska yrityksen veronmaksu on pitkälti yrityksen itsensä vastuulla, verotuksen kokonaisarviointi tulee tehdä koko verovuosi huomioiden. Yrittäjän tulee itse varmistaa, että ennakkoverojen määrä vuoden lopussa täsmää mahdollisimman tarkkaan yrityksen verotettavan tulon kanssa. Sen vuoksi myös vuoden lopussa yrityksen tulee huolehtia kassan riittävydestä siltä varalta, että ennakkoveroja tulee täydentää jälkiverotuksen välttämiseksi.

Huolehtiessa kausittaisista ja vuosittaisista velvollisuuksista, tulisi samalla huolehtia yrittämisestä saadun tulon verosuunnittelusta. Vaikka verot lasketaan vuositasolla, yrittäjä tarvitsee tuloja elääkseen ja sen vuoksi myös henkilökohtainen tuloverotus tulee pyrkiä suunnittelemaan. Yksityisellä elinkeinonharjoittajalla tuloverosuunnittelu on usein melko yksinkertaista, sillä nykyisellä pääomatuloveroasteella kannattaa kaikki alle 50 000,00 euron vuositulot ohjata ansiotuloksi. Tulotaso, jolla yksityisen elinkeinonhar-

joittajana tuloverosuunnittelua tarvitsee edes miettiä, on siis melko korkealla. Osakeyhtiössä verosuunnittelu on monimutkaisempaa. Yleisellä tasolla voidaan kuitenkin sanoa, että osinkoa nostavan yrittäjän kannattaa nostaa 8 prosentin nettovarallisuutta vastaava osittain verovapaa osinko. Sen neljänneksestä maksettava pääomatulovero nostaa sen kokonaisveroasteen noin 7,50 prosenttiin. Mitä pienempi nettovarallisuus osakeyhtiöllä on, sitä suurempi osa osingosta verotetaan ansiotulona.

Tärkeintä yrityksen veroasioiden hoitamisessa on kuitenkin yrittäjän aktiivisuus asioista selvän ottamisessa. Verotuksen perusteet muuttuvat usein ja uusia linjanvetoja tehdään koko ajan, joten omalle yritykselle edullisimman verotuksen voi varmistaa sillä että tiedot ovat ajan tasalla. Se edellyttää yrittäjältä kiinnostusta ja vaivannäköä, mutta vaiva voi maksaa itsensä takaisin saavutettuna veroetuna. Tämän opinnäytetyön tarkoitus on ollut toimia perehdytyksenä yksilö- ja yritysverotuksen perusasioihin sekä kiinnostuksen ja kysymysten herättäjänä. Lisäksi tarkoitus oli tuoda saataville tiivistetynä tietoa aihealueesta, jossa asiakokonaisuudet ovat monimutkaisia eikä kysymyksiin välttämättä löydy vain yhtä oikeaa vastausta.

Opinnäytetyöprosessin aikana nousi useita jatkotutkimusaiheita. Luonteva jatkotutkimus voisi olla esimerkiksi sarja toimialakohtaisia selvityksiä, joissa perehdytään eri toimialojen keskeisiin veroperusteisiin ja verohallinnon alaan liittyviin linjauksiin. Toisaalta alaa voisi lähestyä myös yrittäjien näkökulmasta ja kartoittaa minkälaisia solmu-kohtia yrittäjät arjessaan kohtaavat.

Lähteet

Hallituksen esitys Eduskunnalle laeiksi tuloverolain ja verotusmenettelystä annetun lain muuttamisesta 105/1996

Koponen, Juha 2010. Yrittäjän verokäsikirja. 3. painos. Verotieto Oy, Helsinki.

Kukkonen, Matti & Walden Risto 2011. PK-yrityksen verosuunnittelu. WSOYpro Oy, Helsinki.

Kuntaliitto 2014. Kuntien vuoden 2014 veroprosentit.

www.kunnat.net/fi/.../11/.../Liite3_Kuntien_tuloveroprosentit_2014.xls. Noudettu 16.10.2014

Laki varojen arvostamisesta verotuksessa 22.12.2005/1142

Leppiniemi, Jarmo 2010. Omistajayrittäjän verotus. Tee oikein suunnittele viisaasti. Tietosykli.

Linnakangas, Esko & Juanto, Leila 2008. Arvonlisäverotus ja muu kulutusverotus. Talentum. Helsinki.

Tilastokeskus 2014. Bruttokansantuote kasvoi 0,2 prosenttia.

http://www.tilastokeskus.fi/til/ntp/2014/02/ntp_2014_02_2014-09-05_tie_001_fi.html. Noudettu 14.10.2014

Ossa, Jaakko 2011. Yritystoiminnan verotus. CC Lakimiesliiton kustannus. Helsinki

Rikoslaki 29. luku. Luku rikoksista julkista taloutta vastaan. 1 § Veropetos.

Tilastokeskus 2013. Yritysten henkilöstö väheni ja liikevaihto kasvoi vuonna 2012.

http://tilastokeskus.fi/til/syr/2012/syr_2012_2013-11-28_tie_001_fi.html. Noudettu 23.7.2014.

Tilastokeskus 2014. Palkansaajien keskiansio Uudellamaalla reippaasti muita maakuntia suurempi. [Http://tilastokeskus.fi/til/pru/2012/pru_2012_2014-04-08_tie_001_fi.html](http://tilastokeskus.fi/til/pru/2012/pru_2012_2014-04-08_tie_001_fi.html).

Julkaistu 8.4.2014.

Tomperi, Soile 2013. Yritysverotus ja tilinpäätössuunnittelu. 25. painos. Sanoma Pro, Helsinki.

Patentti- ja rekisterihallitus 2014. Yksityisen elinkeinonharjoittajan perustamisilmoitus. <http://www.prh.fi/fi/kaupparekisteri/yeh/perustaminen.html>. Noudettu 15.9.2014

Valtioneuvosto 2014. Neuvottelutulos hallitusohjelmasta 19.6.2014

Valtiovarainministeriö. Ansiotulojen verotus.

http://www.vm.fi/vm/fi/10_verotus/01_henkiloverotus/01_ansiotulojen_verotus/. Noudettu 22.7.14

Valtiovarainministeriö.

https://www.vm.fi/vm/fi/10_verotus/03_elinkeinoverotus/01_yhteisovero/index.jsp. Noudettu 22.7.2014.

Verohallinto 2014. Veroilmoituksen antaminen - osakeyhtiö ja osuuskunta.

<http://www.vero.fi/fi->

[FI/Yritys_ja_yhteisoasiakkaat/Osakeyhtio_ja_osuuskunta/Veroilmoitus](http://www.vero.fi/fi-FI/Yritys_ja_yhteisoasiakkaat/Osakeyhtio_ja_osuuskunta/Veroilmoitus). Noudettu 15.8.2014.

Verohallinto 2014. Verotuskunta.

[http://www.vero.fi/fi-FI/Syventavat_veroohjeet/Sanasto/Verotuskunta\(13563\)](http://www.vero.fi/fi-FI/Syventavat_veroohjeet/Sanasto/Verotuskunta(13563)). Noudettu 18.10.2014

Verohallinto 2014. Vuoden 2011 valtion tuloveroasteikko.

<http://www.vero.fi/fi->

[FI/Syventavat_veroohjeet/Henkiloasiakkaan_tuloverotus/Vuoden_2011_valtion_tuloveroasteikko\(12367\)](http://www.vero.fi/fi-FI/Syventavat_veroohjeet/Henkiloasiakkaan_tuloverotus/Vuoden_2011_valtion_tuloveroasteikko(12367)) Noudettu 24.10.2014.

Verohallinto 2014. Vuoden 2012 valtion tuloveroasteikko.

<http://www.vero.fi/fi->

[FI/Syventavat_veroohjeet/Henkiloasiakkaan_tuloverotus/Vuoden_2012_valtion_tuloveroasteikko\(19395\)](http://www.vero.fi/fi-FI/Syventavat_veroohjeet/Henkiloasiakkaan_tuloverotus/Vuoden_2012_valtion_tuloveroasteikko(19395)) Noudettu 24.10.2014.

Verohallinto 2014. Vuoden 2013 valtion tuloveroasteikko.

<http://www.vero.fi/fi->

FI/Syventavat_veroohjeet/Henkiloasiakkaan_tuloverotus/Vuoden_2013_valtion_tuloveroasteikko(25864). Noudettu 24.10.2014.

Verohallinto 2014. Vuoden 2014 valtion tuloveroasteikko.

<http://www.vero.fi/fi->

FI/Syventavat_veroohjeet/Henkiloasiakkaan_tuloverotus/Valtion_tuloveroasteikko_2014(30521) Noudettu 24.10.2014.

Verohallinto 2014. Ennakkoverot. <http://vero.fi/fi->

FI/Yritys_ja_yhteisoasiakkaat/Liikkeen_ja_ammattinharjoittaja/Ennakkoverot. Noudettu 8.10.2014

Verohallinto 2014. Arvonlisäverovelvollisen opas. <http://www.vero.fi/fi->

FI/Syventavat_veroohjeet/Arvonlisäverotus/Aloittava_yritys/Arvonlisäverovelvollisen_opas%2833102%29. Noudettu 22.7.2014.

Verohallinto 2014. Pääomatulo. <http://www.vero.fi/fi->

FI/Syventavat_veroohjeet/Henkiloasiakkaan_tuloverotus/Pääomatulot/Pääomatulot%2812005%29. Noudettu 22.7.2014.

Verohallinto 2012. Tilattujen sanoma- ja aikakauslehtien arvonlisäverokannan muutos.

<Http://www.vero.fi/fi->

FI/Syventavat_veroohjeet/Verohallinnon_ohjeet/Tilattujen_sanoma__ja_aikakauslehtien_ar(19874). Noudettu 16.9.2014.

Verohallinto. Arvonlisäverotus. <http://www.vero.fi/fi->

FI/Syventavat_veroohjeet/Arvonlisäverotus. Noudettu 22.7.2014.

Verohallinto. Yritys- ja yhteisöasiakkaiden tärkeät päivämäärät 2014

<http://www.vero.fi/fi->

FI/Yritys_ja_yhteisoasiakkaat/Yritys_ja_yhteisoasiakkaiden_tarkeat_pai(15856). Noudettu 15.10.2014

Verohallinto 2014. Veroilmoituksen antaminen - liikkeen- tai ammatinharjoittaja.

<http://www.vero.fi/fi->

[FI/Yritys_ja_yhteisoasiakkaat/Liikkeen_ja_ammattinharjoittaja/Veroilmoitus](http://www.vero.fi/fi-). Noudettu 18.10.2014

Verohallinto 2014. Veronkorotus.

<http://www.vero.fi/fi->

[fi/Syventavat_veroohjeet/Henkiloasiakkaan_tuloverotus/Verotuksen_toimittaminen_ja_muuttaminen/Veronkorotus%2825815%29](http://www.vero.fi/fi-). Noudettu 8.10.2014

Veronmaksajain keskusliitto 2014. Yhteisöverotus.

<https://www.veronmaksajat.fi/luvut/Tilastot/Tuloverot/Yhteisoverotus/>. Noudettu 12.9.2014

Veronmaksajain keskusliitto 2013. Keskeiset tuloveroperusteet.

<http://www.veronmaksajat.fi/luvut/Tilastot/Tuloverot/Tuloveroperusteet/?SetLayoutSuffi>

x=.

Noudettu 20.10.2014

VEROHALLINTO
TUNNUS 5019832
00003 VASTAUSLÄHETYS

Viimeinen palautuspäivä

E

Verovelvoitteen nimi ja osoite

**ELINKEINOTOIMINNAN VEROILMOITUS
LIIKKEEN- TAI AMMATINHARJOITTAJA**

Kotikurita 31.12.2013	
Y-tunnus tai henkilötunnus	
916 ☐ Kahdenkertainen kirjanpito	
Tilikausi (ppkkvvvv - ppkkvvvv)	
	-
904 Vaatimus ulkomaisen veron hyvittämisestä (erittely lomakkeella 70A)	
☐	

Tätä lomaketta käyttävät liikkeen- tai ammatinharjoittajat.

5
2014

Toimiala	
Toimipaikan osoite (ellei ole sama kuin verovelvoitteen postiosoite)	
908 Toimipaikan osoite on muuttunut ☐	
Veroilmoitusta täydentäviä tietoja antaa	
Puhelin	

I Tuloverolaskelma

1 Elinkeinotoiminnan tuotot

30491

	Kirjanpito		Verotus	
	euro	snt	euro	snt
Liikevaihto / tuotot ammatista yhteensä		300		
Saadut avustukset ja tuet ¹⁾		318		
Muut tuotot		301		
Tuloutus yksityiskäytöstä, jos yksityiskäytön kulut on vähennetty kirjanpidossa		313		
Auton yksityiskäyttö (erittely sivulla 3 kohdassa V A)		314		
Tavaroiden yksityiskäyttö		315		
Muu yksityiskäyttö		315		
Saadut osingot ja osuuspääoman korot				
Saadut osingot	319			
Veronalainen osuus		320		
Osuuspääoman korot	321			
Veronalainen osuus		322		
Korkotuotot ja muut rahoitustuotot		323		
Varauksen vähennys		312		
Muut veronalaiset tuotot (ei tilikauden tuloslaskelmassa)		324		
ELINKEINOTOIMINNAN VERONALAISET TUOTOT YHTEENSÄ		316		

5

VEROCH 3049.pdf 1.4. 4.2014

Tuloslaskelman verovapaat tuotot	317		
----------------------------------	-----	--	--

E

1) Merkitkää tähän kohtaan vain suoraan tuloutetut avustukset ja tuet.

Lomakkeet lähetetään osoitteeseen
Verohallinto
Yhteisölomakkeiden optinen lukupalvelu
PL 200
00052 VERO

Verovelvoitteen nimi ja osoite

**ELINKEINOTOIMINNAN VEROILMOITUS
YHTEISÖ**

Y-tunnus		Postiosoite	
		092	
		☐ Postiosoite on muuttunut	
Tilikausi (ppkkvvvv - ppkkvvvv)			
-			
173	Tilinpäätös kansainvälisten tilinpäätösstandardien mukainen	184	Toiminta sekä Manner-Suomessa että Ahvenanmaalla
☐		☐	
182	Yhtiö on velvoitettu laatimaan siirtohinnoitteludokumenttaation (VML 14 a §) (täytettävä lomake 78)		
☐			
174	Yhtiö on verovuonna siirtänyt liiketoimintakokonsuuden EVL 52 d §:n mukaisesti		
☐			
176	Yhtiö on verovuonna ollut hankkivana osapuolena EVL 52 f §:n mukaisessa osakevaihdossa		
☐			

+

Tätä lomaketta käyttävät mm. osakeyhtiö ja osuuskunta.

6B
2014

Toimiala	175
	☐ Toimiala on muuttunut
Toimipalkan osoite (ei ole sama kuin verovelvoitteen postiosoite)	092
	☐ Toimipalkan osoite on muuttunut
Veroilmoitusta täydentäviä tietoja antaa (nimi, puhelin)	

I Osakkeenomistajat sekä heille ja heidän omalleen suoritetuiksi kirjatuksi suoritukset (palkkoja tai osinkoja ei ilmoiteta tässä kohdassa) sekä osakkeiden yhteismäärä tilikauden lopussa. Tiedot osakkeista on ilmoitettava, vaikka vuokra yms. ei ole maksettu.

a) Nimi	Osakkeiden lukumäärä kpl	Suoritus		Suoritus		Osakkeiden	
		euro	snt	euro	snt	euro	snt
a) Henkilötunnus tai Y-tunnus							
a)		Vuokrat		Luovutukset			
b)		Korot		Muut			
a)		Vuokrat		Luovutukset			
b)		Korot		Muut			
a)		Vuokrat		Luovutukset			
b)		Korot		Muut			
a)		Vuokrat		Luovutukset			
b)		Korot		Muut			
☐ Osakkeenomistajia on enemmän kuin 4. Lisälomake (lomake 72) on täytetty.		185	☐ Kaikkien osakkeiden omistusosuus alle 10 %.				

30521

II Yhtiön omistamat huoneistot ja kiinteistöt, joita yrittäjäosakas tai hänen perheensä on tilikauden aikana käyttänyt asuntona ¹⁾

Osakkaan henkilötunnus	Kiinteistön tai kiinteistö-asunto-osakeyhtiön nimi	Käyttöaika asuntona ppkkvvvv - ppkkvvvv	Nettovarallisuusasiakselmassa käytetty arvo euro snt

III Yhtiön päätös voitonjaoista (Jos varoja on päätetty jakaa, tämä kohta on täytettävä. Jos varoja ei jaeta, kohta on jätettävä tyhjäksi.)

537 Osingonjakopäätös tehty (ppkkvvvv)	538 Osinko on nostettavissa (ppkkvvvv)	522 Jaettavaksi päätetty osinko yhteensä ²⁾ euro snt	293 Vapaan oman pääoman rahastoista jaettavaksi päätetty määrä euro snt

IV Osakepääoman muutokset tilikauden päättymisen jälkeen ja yhtiön hallussa olevat omat osakkeet

Osakepääomaa korotettin euro snt	Osakepääomaa alennettin euro snt	Osakkeiden lukumäärä muutoksen jälkeen, kpl	Nimellisarvo/kirjanpidollinen vasta-arvo euro snt
591	592	580	582
Uuden osakkeen merkintähinta euro snt	Merkintähintaa on käytettävä uuden osakkeen matemaattisena arvona	Korotus	Yhtiö on lunastanut/hankkinut/luovuttanut omia osakkeitaan
583	585 ☐ Kyllä ☐ Ei	565 ² ☐ Maksullinen ³ ☐ Maksuton	586 ☐ Kyllä ☐ Ei
			571

VEROH 30/02 1.2014

1) Yrittäjäosakkaalla tarkoitetaan johtavassa asemassa olevaa henkilöä, joka omistaa yksinään yli 30 prosenttia tai yhdessä perheensä kanssa yli puolet yhtiön osakkeista tai osakkeiden tuottamasta äänimäärästä (TyEL 7 §).

2) Maksetusta osingosta on aina annettava myös vuosilomitus.

+

63 TILINPÄÄTÖSTIEDOT 2014
Verohallinnolle ja kaupparekisteriin

P

Tämä lomake on annettava tilinpäätösetietojen kansilehtenä, jos yhteisö antaa verolomituksen 6B paperilla. Täällä lomakkeella yhteisöt ilmoittavat tilinpäätöstiedot Verohallinnolle ja Patentti- ja rekisterihallitukselle (PRH). PRH julkaisee tilinpäätöstiedot kaupparekisterissä¹. Jos yhteisö antaa verolomituksen 6B sähköisesti, tilinpäätöstiedot annetaan liitetiedostona, eikä tätä lomaketta tarvita.

Näytä tämä lomake ja tilinpäätöksiäkirjat yhteen. Anna nippu verolomituksen liitteinä. Tämä lomake ja kaikki siihen liitetyt asiakirjat julkaistaan kaupparekisterissä. Verohallinto ei tarkasta lomakkeeseen liitettyjä asiakirjoja ennen niiden julkaisemista.

Verovelvollisen nimi	Y-tunnus
	Tilikausi (ppkkvvvv - ppkkvvvv)

T

Ilmoituksen sisältö

☐ Tilinpäätös	☐ Yritys on konsernin emoyritys.
Tilinpäätös sisältää konsernitiilinpäätöksen.
☐ Tilintarkastuskertomus	☐ Yhtiökokouksen pöytäkirjanote

Yhtiökokouksen / osuuskunnan kokouksen päätös tilinpäätöksen vahvistamisesta ja voiton tai tappion käsittelystä sekä voitonjaosta.

Tilinpäätös on vahvistettu (ppkkvvvv)

Ilmoittakaa kokouksen päätös voiton tai tappion käsittelystä sekä voitonjaosta rastittamalla jokin seuraavista vaihtoehdoista:

- Kokous hyväksyi hallituksen esityksen.
(Hallituksen esitys käy nimi tilinpäätöksestä, jolloin yhtiökokouksen pöytäkirjanoteita ei tarvitse liittää ilmoitukseen.)
- Päätöksen sisältö käy nimi yhtiökokouksen / osuuskunnan kokouksen pöytäkirjanoteesta. Liitätkää pöytäkirjanote ilmoitukseen.
- Yhtiökokouksen / osuuskunnan kokouksen päätös voiton tai tappion käsittelystä on seuraava:
(Pöytäkirjanoteita ei tarvita, jos kirjaatte päätöksen sisällön alla olevaan tilaan.)

30471

Tilinpäätösetietojen täydentäminen

Tämä lomake on annettava kansilehtenä myös täydennettäessä tilinpäätösetietoja verolomituksen antamisen jälkeen.

Lähetätkää lomake 63 liitteineen osoitteeseen:

Verohallinto
Yhteisölomakkeiden optinen lukupalvelu
PL 200
00052 VERO

Ilmoitus täydentää alemmin tähdetettyjä tilinpäätösetietoja seuraavilla tiedoilla:

- Tilintarkastuskertomus. Nitokaa tilintarkastuskertomus tähän lomakkeeseen.
- Tilinpäätöksen vahvistamista ja voitonjakoa koskevat tiedot.
Täytäkää tiedot tälle lomakkeelle tai antakaa tiedot nimellä yhtiökokouksen pöytäkirjanote tähän lomakkeeseen.
Voitonjakoa koskevista tiedoista tulee käydä nimi osingonjakopäätöksen päivämäärä, osingon määrä (euroa) sekä päivämäärä, jolloin osinko on nostettavissa.
Esimerkki: 21.5.2015 päätettiin jakaa osinkoa 3 000 euroa. Osinko on nostettavissa 1.6.2015 (tai osinko on nostettavissa heti).
Loppuosa tilikauden voitosta siirretään edellisten tilikausien voittotilille (tai tappioutilille).

P

VEROH 3047 1 2014

¹ Ulkomaisen yhteisön ja säädekirjalla perustetun eläkesäätiön tilinpäätösetietoja ei toimiteta julkaistavaksi kaupparekisterissä.

T

Lomake palautetaan osoitteeseen:

VEROHALLINTO
Kausiveroilmoitusten optinen lukupalvelu
PL 5000
00053 VERO

KAUSIVEROILMOITUS K

Jos korjaatte aiemmin ilmoitettuja tietoja, ilmoittakaa vain muutosten määrät.

Kausiveroilmoitukseen ei saa liittää mitään liitteitä.

Verovelvollisen nimi (arvonlisäverovelvollinen / työnantaja)	010 Y-tunnus tai henkilötunnus

ARVONLISÄVERON TIEDOT

TYÖNANTAJASUORITUSTEN TIEDOT

44	050 Ilmoitusjakso			052 Kohdekuusi	053 Vuosi	050 Ilmoitusjakso			052 Kohdekuusi	053 Vuosi
	☐ Kuukausi	☐ Neljännesvuosi	☐ Vuosi			☐ Kuukausi	☐ Neljännesvuosi			
				euro	snt			euro	snt	
	Vero kotimaan myynnistä verokannollain					601	Ennakkopidätyksen alaiset palkat ja muut suoritukset			
	301	24 %:n vero				602	Toimitettu ennakkopidätys			
	302	14 %:n vero				605	Lähdeveron alaiset palkat ja muut suoritukset			
	303	10 %:n vero				606	Lähdevero palkoista yms.			
	305	Vero tavaraostolista muista EU-maista				609	Sosiaaliturvamaksunaiset palkat			
	306	Vero palveluostolista muista EU-maista				610	Maksettava työnantajan sosiaaliturvamaksu			
	318	Vero rakentamispalvelun ostoista (ikännetty verovelvollisuus)				Ei palkanmaksua				
	307	Kohdekuuden vähennettävä vero				054 Kohdekuusi-alku	055 Vuosi	056 Kohdekuusi-loppu	057 Vuosi	
	317	Alarajahuojennuksen määrä								
	308	Maksettava vero / Palautukseen oikeuttava vero (-)								
	309	D-verokannan alainen ilkeväihä				Arvonlisäveron alarajahuojennukseen oikeutettu täyttää				
	311	Tavaroiden myynnit muihin EU-maihin								
	312	Palveluiden myynnit muihin EU-maihin								
	313	Tavaraostot muista EU-maista								
	314	Palveluostot muista EU-maista								
	319	Rakentamispalvelun myynnit (ikännetty verovelvollisuus)								
	320	Rakentamispalvelun ostot (ikännetty verovelvollisuus)								
Ei siv-toimintaa										
	054 Kohdekuusi-alku	055 Vuosi	056 Kohdekuusi-loppu	057 Vuosi						
	315 Alarajahuojennukseen oikeutettu ilkeväihä									
	316 Alarajahuojennukseen oikeutettu vero									
	Alarajahuojennuksen määrä (siirretään kohtaan 317)									

Päiväys	Alekirjoitus ja nimen selvennys	042 Puhelin

VEROH 4001/1 1.2014

K